Jedovatá houba

ERNST HIEMER

gm guidemedia

Jedovatá houba

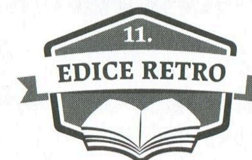

NORIMBERK

STÜRMER VERLAG 1938

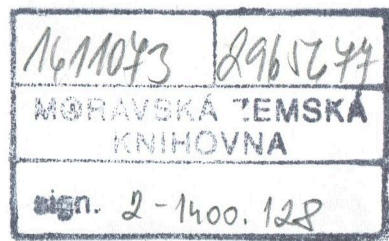
JEDOVATÁ HOUBA

ERNST HIEMER

gm guidemedia

Ernst Hiemer

JEDOVATÁ HOUBA

EDICE RETRO, svazek 11.

Vydalo nakladatelství guidemedia etc v Brně roku 2017 jako svou 20. publikaci. Původní vydání 1938.

Vydavatel prohlašuje, že dílo vydává pro účely historického bádání. Jeho cílem není propagace žádných politických názorů a myšlenek. Tato publikace je určena pro studijní účely.

Odpovědný redaktor Pavel Kamas
Překlad Veronika Dolinská & Pavel Kamas
Grafická úprava a sazba Lukáš Novák
Jazyková korektura Erik Sedláček

guidemedia etc, s. r. o.
www.guidemedia.cz

ISBN 978-80-88021-09-4

Obsah

„Tak jako jsou jedovaté houby často k nerozeznání od těch jedlých, tak je také mnohdy velmi těžké rozpoznat v Židech podvodníky a zločince..."

Jedovatá houba

Malý Franz se společně s maminkou vydal do lesa na houby. Franz je normálně tichý hoch, dnes je ale jako vyměněný – směje se přeskakuje houští a příkopy a rozpustile jásá.

Matka šťastně přihlíží a těší se z veselí svého dítěte. Potom ho ale pokárá:

„Co se děje, Franzi? Můj košík je už úplně plný a ty jsi nenašel ještě ani jedinou houbu! Musíš sbírat pozorněji a dívat se víc po zemi než po okolí!" napomenula ho maminka.

Franz se polekal. „Máš pravdu, mami. Úplně jsem zapomněl na sběr hub, jak je tady v lese krásně. Ale teď budu o to pilnější!"

Po půlhodině se vrátí radostně za maminkou.

„Hurá! Teď už mám také tolik hub jako ty, mami!" Křičí a trochu tišeji dodá: „Myslím, že jsou mezi nimi ale i nějaké – jedovaté!" Matka se usměje.

„To jsem si mohla myslet! To ale není nic tak strašného. Jedovaté houby vytřídíme a zahodíme." Franz vezme houbu ze svého košíku.

„Mami, tahle houba se mi vůbec nelíbí. Ta bude určitě jedovatá." Matka kývne.

„Máš pravdu! Je to velmi jedovatý hřib satan. Člověk ho okamžitě pozná podle barvy a odporného zápachu."

Franz jej hodí na zem a rozšlápne. Pak vytáhne z košíku další houbu. Je obrovská, má dlouhý bílošedý třeň a široký červený klobouček s bílými tečkami.

„Mami, tahle houba se mi taky nezdá. Přijde mi, že má až moc výraznou barvu. Ta bude taky určitě jedovatá."

„To bych řekla", potvrzuje matka. „Však je to taky muchomůrka červená. Pryč s ní!"

Nato Franz spatří hned dvě houby.

„Ale tyhle dvě nejsou jedovaté, ty znám. Jedna je hřib a druhá žampion – ty jsou jedlé. Dokonce i velmi dobře chutnají."

Maminka houby důkladně prohlédne.

„Máš pravdu! Tyhle dvě vezmeme domů," a položí houby do svého košíku.

„Mám tady ještě jeden žampion!" křičí Franz a vytáhne další houbu. Maminka se zděsí.

„Franzi, proboha živého! To není žádný žampion, ale muchomůrka! Nejjedovatější houba, která existuje. A je dvakrát tak nebezpečná, protože si ji člověk může lehce splést."

Matka sáhne po košíku svého dítka a vytahuje houby jednotlivě. „Tohle je liška, ta je jedlá. Toto je třepenitka, ta je jedovatá. Pryč s ní! A tohle je křemenáč – jedlý. Ale ta další houba je jedovatý ryzec. Ten s sebou domů brát nebudeme..."

Takto vysvětluje matka dítěti odlišnosti mezi houbami.

Potom už ale oba vezmou znovu košíky a pomalu se vydají na cestu domů. Cestou matka říká:

„Podívej, Franzi, s lidmi na světě je to úplně stejné jako s těmi houbami v lese. Jsou dobré houby a dobří lidé, ale jsou také jedovaté – zlé houby a zlí lidé, před nimiž se musíme mít na pozoru, stejně jako před jedovatými houbami. Rozumíš tomu?"

„Ano, mami, rozumím," řekne Franz. „Když si člověk začne se špatnými lidmi, tak to může přivodit neštěstí, jako když sní jedovatou houbu – může kvůli tomu i zemřít!"

„A víš, kdo jsou ti špatní lidé? Ty lidské jedovaté houby?", pokračuje matka. To už se Franz dme pýchou:

„Samozřejmě, že vím, maminko! Jsou to Židé! Náš učitel nám již o nich často vyprávěl!"

Matka se směje a poplácá Franze po ramenou.

„Panečku, ty jsi mi ale chytrý hoch! Dávej teď ale dobrý pozor, abys rozuměl tomu, co ti právě řeknu. Ještě jednou opakuji: jsou dobré houby a špatné houby. Jsou dobří lidé a špatní lidé. Ti špatní lidé jsou Židé. Občas je ale opravdu těžké rozeznat špatné lidi od těch dobrých."

„Tomu věřím", řekne Franz. „Často je to právě tak těžké, jako rozlišit jedovaté houby od jedlých."

„Přesně tak!" Chválí jej maminka a pokračuje ve vyprávění. Náhle úplně zvážní. „Židé jsou špatní lidé – jsou jako jedovaté houby. A tak, jako jsou jedovaté houby často k nerozeznání od těch jedlých, tak je také mnohdy velmi těžké rozpoznat v Židech podvodníky a zločince. Jako se jedovaté houby vyskytují v těch nejrozličnějších barvách, tak stejně se i Židé vyznají v tom, jak se učinit nerozeznatelnými tím, že na sebe berou různé podoby."

„Co myslíš těmi různými podobami?", ptá se malý Franz.

Maminka si všimne, že tomu její dítě přece jen zcela neporozumělo. Vytrvale však vysvětluje dál.

„Tak poslouchej! Například tu máme židovského hausírníka[1]. Trmácí se s látkami a různými dalšími krámy od vesnice k vesnici. Říká, že jeho zboží je nejlepší a nejlevnější. Ve skutečnosti je ale nejhorší a nejdražší. Člověk mu nesmí věřit!"

„Právě jako jedovaté houbě! Té člověk také nesmí věřit!"

„Přesně tak je to i u židovských chovatelů dobytka, židovských prodejců, šochetů[2], židovských doktorů, pokřtěných Židů, a tak dále. Když se zrovna přetvařují a jsou k nám přátelští, anebo

1 Podomní prodejce – pozn. překl.

2 Židovský řezník, který poráží zvířata podle zásad šchity, tj. košer porážky zvířat – pozn. překl.

nám stokrát chtějí namluvit, že to s námi myslí dobře, tak jim nic z toho nesmíme věřit. Jednou jsou Židy a těmi také zůstanou. Pro náš národ jsou jedem."

„Jako jedovaté houby", řekne Franz.

„Ano, mé dítě! Tak jako může jediná houba otrávit celou rodinu, tak může jediný Žid zlikvidovat celou vesnici, celé město, a dokonce i celý národ."

Franz to už pochopil. „Řekni, maminko, vědí všichni Nežidé, že je Žid stejně nebezpečný jako jedovatá houba?"

Matka kroutí hlavou. „Bohužel ne, mé dítě. Existují milióny Nežidů, kteří s Židy ještě neměli tu čest, a proto v tom lidem musíme udělat jasno a varovat je před nimi. Stejně tak i naši mládež. Chlapci a dívky se musí seznámit se Židy a dozvědět se, že Žid je nejjedovatější houba, která vůbec existuje. Jako nám z mechu všude okolo trčí jedovaté houby, tak i Židy najdeme v každé zemi na této planetě. Jako jsou jedovaté houby příčinou těch nejhorších neštěstí, tak je i Žid příčinou bídy a nouze, nemoci a smrti."

Německá mládež si musí udělat obrázek o židovské jedovaté houbě. Musí se dozvědět o nebezpečí, jež Židé pro německý národ – a pro celý svět vůbec – představují. Musí vědět, že židovská otázka je otázkou osudu nás všech.

Následující povídky nám vykreslí pravdu o židovské jedovaté houbě. Ukážou nám nejrůznější zdvořilé podoby, ve kterých Žid vystupuje. Ukážou nám zchátralost a podlost židovské rasy, ukážou nám Žida takového, jakým ve skutečnosti je:

Ďábel v lidské podobě!

Jak rozeznat Žida

V chlapecké sedmé třídě učitele Birkmanna je dnes živo. Učitel vypráví o Židech, což hochy mimořádně zajímá. Na tabuli nakreslil obrázky Židů. Chlapci jsou nadšeni, a dokonce i ten nejlínější žák ze všech, „spáč Emil", dává pozor a nespí, jak je v ostatních hodinách zvykem. Pan Birkmann je ovšem také skvělý učitel. Všechny děti ho mají rády, ale ze všeho nejraději mají, když jim vykládá o Židech, což umí mistrovsky. Ve svém životě totiž poznal Židy velmi dobře a ví, jak vše napínavě popisovat, aby měli hoši ‚židovskou hodinu' nejraději každý den. Učitel Birkmann koukne na hodiny.

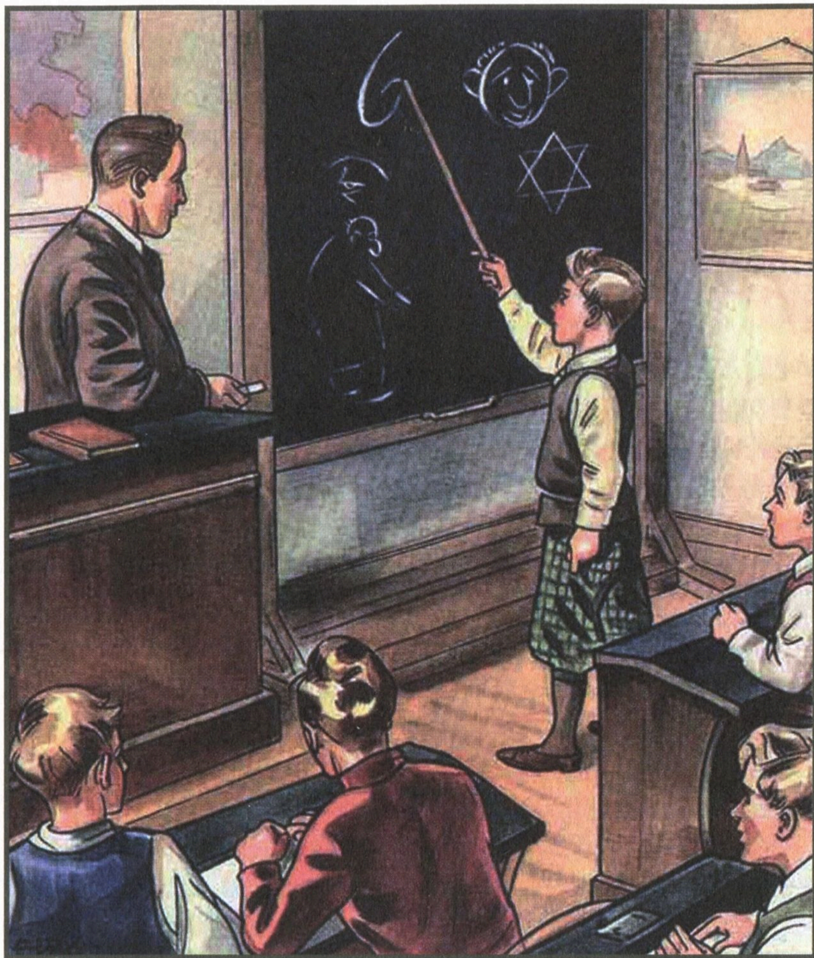
„Za chvíli bude dvanáct," řekne. „Teď si shrneme, co jsme se tuhle hodinu naučili. O čem jsme mluvili?"

Všechny děti se hlásí. Učitel vyvolá Karla Scholze, malého špunta v první lavici. „Mluvili jsme o tom, jak lze rozeznat Žida."

„Dobře! Tak nám o tom něco povězl"

Malý Karl vezme ukazovátko a jde k tabuli, kde ukazuje na kresby.

„Zaprvé Žida poznáme podle nosu. Židovský nos je na špičce zahnutý a vypadá jako šestka. Proto jej nazýváme ‚židovský šesták'. Zahnutý nos má i mnoho Nežidů, ale v jejich případě je zahnutý směrem nahoru, ne dolů. Takový nos nazýváme jako hákovitý nebo orlí a s židovským nosem nemá nic společného."

„Židovský nos je na špičce zahnutý a vypadá jako šestka..."

„Přesně tak!" řekne učitel. „Člověk ale Židy nepozná jen podle nosu..."

Chlapec vypráví dál. „Žida rozeznáme také podle rtů, jež jsou odulé, a spodní ret je často povislý. Říká se mu ‚visáček'. Žida poznáme také podle očí. Jeho víčka jsou zpravidla tlustší a masivnější než naše. Židovský pohled je číhavý a bodavý. Už na očích mu člověk okamžitě pozná, že je to špatný a prolhaný člověk."

Učitel vyvolá dalšího žáka. Jmenuje se Franz Müller a je nejlepším žákem třídy. Franz jde k tabuli a vysvětluje:

„Židé jsou nejčastěji malého až středního vzrůstu a mají krátké nohy. Paže jsou obyčejně také krátké. Mnoho Židů má křivé a ploché nohy. Často mají nízké a šikmé čelo, jež nazýváme také utíkavé čelo – takové má mnoho zločinců, Židy nevyjímaje. Vlasy jsou zpravidla tmavé a zvlněné, jako u negrů. Uši jsou obrovské a vypadají jako ucho od kávového šálku."

Učitel se obrátí k žákům.

„Děti, dávejte pozor! Proč říká Fritz pořád ‚**mnoho** Židů má křivé nohy' - ‚**často** mají utíkavé čelo' –‚**zpravidla** mají tmavé vlasy'?"

V poslední lavici v řadě se o slovo hlásí velký a zdatný hoch, Heinrich Schmidt.

„Ne každý Žid má tyto poznávací znaky. Každý Žid nemá opravdový židovský šesták, zato ale opravdové židovské uši. Někteří nemají ploché nohy, ale skutečné židovské oči. Stává se, že někteří Židé nejsou na první pohled vůbec poznat. Někdy se vyskytují dokonce i blonďatí Židé. Pokud chceme s jistotou rozlišit Židy od Nežidů, tak bychom se měli dívat pořádně. Když ale člověk dává dobrý pozor, tak si okamžitě všimne, má-li co dočinění se Židem."

„Výborně!"chválí jej učitel. „Teď mi povězte ještě něco o těch poznávacích znacích, dle kterých můžeme rozlišit Žida od

Nežida. Richarde, pojď sem!"

Richard Krause, usměvavý blonďatý chlapec přijde k tabuli a spustí: „Žida rozeznáme i podle jeho pohybů a gest. Žid pohupuje hlavou sem a tam. Jeho chůze se táhne a je nejistá. Když Žid mluví, rozhazuje rukama – říká se ‚máchá rukama'. Často mu přeskakuje hlas a mluví téměř vždy přes nos. Častokrát má odporný nasládlý odér. Ten, kdo má dobrý nos, může Žida dokonce i vyčmuchat."

Učitel je spokojený.

„Tak je to správně, děti! Vidím, že jste dávaly dobrý pozor. A pokud budete v životě dávat také tak dobrý pozor a necháte oči otevřené, tak vás žádní Židé neoklamou."

Pak jde učitel ke katedře a obrátí tabuli, na jejíž zadní straně stojí říkanka, kterou děti hlasitě zarecitují:

K nám teď z tváře Židovy
hnusný ďábel promluví.
Ďas, jenž pro každou zemi
představuje soužení.

Chceme-li Židů prosti být,
šťastně a spokojeně žít,
tak mládež za nás musí se bít,
národ od Žida osvobodit.

Tak se k nám Židé dostali

V jednom malém, starobylém německém městě se slunce přátelsky směje na vyzdobené domy a čisté uličky. Hodiny na radniční věži právě odbily čtvrtou hodinu odpoledne a vyučování ve škole skončilo. Děti s aktovkami na zádech nebo pod paží uhánějí domů. Mezi nimi také Fritz a Karl. Na dnešek se domluvili, že se půjdou společně koupat. Voda je sice ještě trochu studená, ale to je jedno. Němečtí hoši totiž nejsou žádné padavky a něco vydrží.

Fritz náhle zastaví uprostřed ulice a zahledí se na skupinku tří mužů.

„Karle, támhle – proboha živého – jen se podívej, jak ti chlápci vypadají."

„Ach, ty myslíš tam ty tři východní Židy? Ty znám, už od včerejška jsou v našem městě."

Malý Fritz sice viděl již mnoho Židů, ale tak špinavé a ošklivé ještě jaktěživ nespatřil.

„Proč říkáš ‚východní Židé'?" ptá se Fritz.

Karl ví, jak se věci mají. Ne nadarmo je o rok starší než Fritz a současně nejlepší žák třídy.

„Teď dávej pozor, Fritzi! Ti Židé, které vidíme, pochází z Haliče nebo Polska. A protože jejich domov leží východně od Německa, tak se nazývají východní Židé. Chápeš?"

Jistěže to Franz hned pochopil, jenomže se stále nemůže vzpamatovat. „Podívej na ty chlápky! Ty hrozné židovské nosy! Ty zavšivené vousy a špinavé odstávající uši! Ty křivé nohy s plochými chodidly! A ten špinavý a odporný oděv! Koukni, jak máchají rukama! Jak maušlují[1]! A to mají být jako lidé?“ říká Fritz.

„A jací lidé!“ odvětí Karl. „Jsou to zločinci toho nejodpornějšího ražení. Lžou a podvádějí, kradou a čachrují s kradeným zbožím, že by z těch všech podlostí nejednoho popadl strach. Nejprve obchodují s hadry, kostmi, papírem, starým nábytkem a dalším harampádím a nakonec si otevřou malé obchody. Spolupracují se zloději a lupiči. Kradené zboží se tak dostane k Židům a ti ho znovu prodají. Tím vydělávají spoustu peněz.“

„A co dělají, když pak těmi podvody zbohatnou?“ ptá se znova Fritz.

Karl odpoví:

„Když už mají dost peněz, tak odloží své odporné hadry, ostříhají vousy, nechají se odvšivit a navléknou se do moderních obleků, v nichž se promenádují a snaží se vypadat jako Nežidé. V Německu používají němčinu a chovají se, jako by byli Němci. Ve Francii mluví francouzsky a vydávají se za Francouze. V Itálii chtějí být Italy, v Holandsku Holanďany, v Americe Američany atd. Takto si počínají po celém světě.“

Vtom se Fritz musí zasmát.

„Karle, poslyš, to jim stejně nepomůže. Zahnuté židovské nosy, židovské uši, křivé židovské nohy a plochá chodidla si uříznout nemohou. Takže je jako Židy přece hned každý pozná!“

Karl přikyvuje.

„Samozřejmě, že je člověk pozná, pokud bude mít oči otevřené.

1 Maušlovat, z něm. «mauscheln» – mluvit po židovsku (jidiš), nesrozumitelně brebentit – pozn. překl.

„Podívej na ty chlápky! Ty zavšivené vousy!
A ty špinavé odstávající uši...“

Bohužel je ale pořád hodně lidí, kteří na ten židovský podvod přeci jen skočí."

„Ale já ne!" křičí Fritz, „já Židy znám a znám o nich i jednu skvělou básničku:"

Z východu k nám přišli kdysívá.
Prázdné kapsy, vši, holota špinavá.
Avšak jen pár let uběhlo,
aby se jim dařilo!

Do šatů vybraných se odívají,
Židy už být nechtějí.
Pročež oči otevřené měj a pamatuj pozorně.
Kdo jednou Židem je, navěky jím zůstane.

Co je to Talmud?

Sallymu je třináct let. Je synem Žida – dobytkáře Blumenstocka z Langenbachu. V Langenbachu není židovská škola, a proto musí Sally chodit do školy německé. Jeho spolužáci ho ovšem nemají v oblibě. Sally je nový, nestydatý a vždy odpovědný za stále se opakující potyčky.

Sally dnes dostal volno ze školy, protože musí do města za rabínem. Rabín je židovský farář. A tento židovský farář chce vyzkoušet, zda Sally pilně studoval nauku židovského náboženství. Sally vejde do synagogy. Synagoga představuje židovský kostel. Tam ho už očekává rabín – starý Žid s dlouhatánskou bradkou a tváří skutečného ďábla. Sally se nejprve ukloní. Rabín jej potom uvede ke čtecímu stolku, na kterém leží obrovská tlustá rozevřená kniha. Tou knihou je Talmud – tajná kniha židovských zákonů.

Rabín začne se zkouškou.

„Sally, chodíš do školy, v níž tě vyučuje nežidovský učitel. Každý den slýcháváš řeči Nežidů, to, čemu věří, a zákony, podle nichž se řídí."

Sally rabína přeruší.

„Ano, pane rabíne, slýchávám to dennodenně, ale netýká se mě to, a ani mě to nezajímá. Jsem Žid. Musím se řídit úplně jinými zákony než Nežidé. Naše zákony jsou sepsány v Talmudu."

Rabín kývne.

„Správně! Teď bych chtěl slyšet, zdali taky něco umíš. Vyjmenuj mi pár pořekadel nebo přísloví, jež jsi slyšel v nežidovské škole!"

Sally se zamyslí a pak řekne:

„Jedno z jejich přísloví zní: Práce šlechtí člověka!"

„Co tím chtějí Nežidé říct?"

„Chtějí tím říct, že není ostuda, když člověk musí pracovat."

„Věříme tomu také my, Židé?"

„Ne! Nevěříme. V naší sbírce zákonů Talmudu stojí:

‚Práce je velmi škodlivá a málo výnosná.' A proto my Židé také nepracujeme, nýbrž zpravidla obchodujeme. K práci byli stvořeni Nežidé. Talmud dále káže:

‚Rabíni učí: Neexistuje podřadnější práce než obhospodařovat půdu. Židům nepřísluší ani orat pole ani sít obilí. Obchod vynáší víc než obdělávání půdy.'"

Rabín se směje.

„To ses naučil velmi dobře. Znám ale ještě jednu pasáž Talmudu, kterou si musíš zapamatovat."

Pak otevře Talmud a Sally musí předčítat:

„Nežidé byli stvořeni k tomu, aby sloužili Židům. Musí orat, zasévat, plít, rýt, kosit, vázat, třídit a mlít. Židé byli stvořeni k tomu, aby se jim všeho dostalo již hotového."

Rabín pokračuje ve zkoušení.

„Jmenuj mi ještě pár dalších životních zásad nebo úsloví Nežidů!"

Sally odpoví:

„Nežidé říkají: ‚Buď vždy čestný a upřímný!' – ‚S poctivostí nejdál dojdeš!'„

„Co tím chtějí Nežidé říct?"

„Chtějí tím říct, že by měl být člověk v životě vždy čestný.

Neměl by lhát a podvádět. Tak praví Nežidé."

„A jak konáme my, Židé?"

„My můžeme Nežidy obelhávat a podvádět. V Talmudu stojí:

‚Židům budiž dovoleno podvádět Nežidy. Každá lež je dobrá.'

A dále stojí psáno:

‚Židům je zakázáno oklamat bratra. Avšak oklamat Nežida je dovoleno.'

Pokud Nežidům půjčíme peníze, tak za to musíme požadovat lichvářské úroky. Neboť v Talmudu výslovně stojí:

‚Je zakázáno půjčit peníze Nežidům bez požadovaných lichvářských úroků. Nežid nesmí mít z půjčky žádného prospěchu.'

Židům je také dovoleno Nežidy okrádat. V Talmudu je psáno:

‚Co se krádeží týká, káže se následující: Nežidé se nesmějí vzájemně okrádat. Nežid nesmí okrást ani Žida. Zato Židé smějí Nežidy okrást kdykoliv.'

Dále je psáno:

‚Kdyby Žid okradl Nežida a Nežid by se to dozvěděl a požadoval ukradenou věc zpět, tak Žid nechť zkrátka vše popře. Židovský soud mu poté dá za pravdu.'

Taktéž je Židům dovoleno kupovat kradené zboží od zlodějů, pokud pochází od Nežidů. My, Židé, můžeme přechovávat kradené věci, aniž bychom hřešili proti našemu Bohu.

Pašeráctví a daňové podvody jsou nám Židům také povoleny. V Talmudu stojí, že můžeme podvádět nežidovské úřady o clo a daně. Stojí tam:

‚Pašování je dovoleno, neboť je psáno: Netřeba platit, čeho jsi dlužen.'

Krádež je Židům taktéž dovolena. Okrást však smíme pouze Nežidy. Talmud říká:

‚Slovo: «Nepokradeš» se podle Písma vztahuje jen na okrádání

„V Talmudu je psáno: ‚Jen Žid sám je člověkem. Nežidovské národy nebudou nazývány jako lidé, nýbrž jako dobytek.' A protože my Židé považujeme Nežidy za dobytek, říkáme jim jenom Gójové."

Židů. Okrádání Nežidů tím není myšleno.'"

„Co to znamená?", ptá se znovu rabín.

„To znamená, že nemůžeme okrást ani podvést Židy, ale Nežidy můžeme podvést kdykoliv. To je nám dovoleno."

Rabín je spokojený.

„Naprosto vynikající! Nakonec mi řekni ještě nějaké zákony Talmudu!"

Sally má radost z rabínovy chvály a praví: „V Talmudu je psáno:

‚Jen Žid samotný je člověk. Nežidovské národy nebudou nazývány jako lidé, nýbrž jako dobytek.' A protože my Židé považujeme Nežidy za dobytek, budeme je nazývat jen jako ‚góje'. Před nežidovským soudem je nám rovněž dovoleno složit křivou přísahu.

V Talmudu je psáno:

‚Židům je před nežidovským soudem dovoleno složit křivou přísahu. Na takovou přísahu je třeba vždy pohlížet jako na vynucenou. Dokonce i když Žid přísahá ve jménu Boha, tak je oprávněn říci nepravdu a složenou přísahu srdcem popřít.'

Jiný zákon zní:

‚Psáno jest: «Nezabiješ!» To znamená nezabít žádné příslušníky židovského národa. Gójové (Nežidé) ale nejsou Židé, a proto mohou být zabiti.'

Sírachovcova kniha dále káže:

‚Judo, poděs všechny národy! Vztyč ruku nad Nežidy. Rozdmýchej hněv mezi Nežidy navzájem a rozsévej vztek! Rozdrť hlavy knížat, jež jsou nepřáteli Židů.'"

„Stačí", přeruší jej rabín. Přijde k Sallymu, potřese mu rukou a praví:

„Jsi řádný učedník Talmudu a jednou se staneš opravdovým Židem. Mysli vždy na to, co od tebe Talmud žádá. Učení Talmudu

jsou naše svaté zákony. Dodržení nauky a zákonů Talmudu je důležitější a přísnější než u Starých zákonů. Učení Talmudu jsou slova živoucího židovského Boha. Ten, kdož poruší zákony Talmudu, zasluhuje smrt. Na to bys měl myslet po celý svůj život. Uposlechneš-li zákony Talmudu, dostaneš se do židovského království nebeského k našim biblickým otcům. Amen!"

Vražda, zlodějna a lhaní,
krádež, podvod, švindlování;
To vše Žid může, to vše Žid smí,
i židovské dítě dobře ví,
že v Talmudu psáno je,
co Žid nenávidí a miluje,
jak má smýšlet a jak má žít,
v Talmudu se dozví Žid.

Proč se nechávají Židé pokřtít?

Anni a Grete jsou dvě nadšené dívky ze svazu BDM[1]. Každou středu a pátek mají „službu" a to jsou pro ně nejhezčí dny z celého týdne. Dnes ovšem služba odpadla, protože onemocněla vedoucí. Anni je rozzlobená.

„Co budeme dnes odpoledne dělat?" ptá se Grete.

„To také nevím!" praví druhá dívka.

Na to se obě bez jediného dalšího slova pomalu vydají do města. Celý den mají zkažený.

Jakmile přijdou ke kostelu Krista Spasitele, tak se Grete z ničeho nic zastaví.

„Anni, podívej! Támhle jde židovský obchodník Veilchenblau s jeho Rebekkou. Co tady jen pohledávají?"

Anni se usmívá. „To vím, Grete! Dnes se mají nechat pokřtít."

„Ach, pro Pánaboha!" zvolá Grete, „to jsou mi ale podivní křtěnci! Podívej na toho Žida! Křivé nohy, plochá chodidla. Ten nos, ta ústa, ty uši, ty vlasy! A ten se chce nechat pokřtít?"

„Ta Židovka nevypadá o mnoho lépe", doplní Anni. Kolébá se jako kachna! A její obličej... Myslím, že ten ukradla samotnému ďáblu!"

1 Bund deutscher Mädel, česky Svaz německých dívek, byla dívčí obdoba Hitlerovy mládeže (Hitlerjugend) – pozn. překl.

Mezitím, jak se dívky bavily, vešli Židé skrze vysoká vrata do kostela.

„Ty, už vím, co budeme dělat!" vykřikne Anni. „Počkáme tady! Uvidíme, zda se z Veilchenblaua stane křtem Nežid a z Rebekky Nežidovka!"

„Fajn!" zakřičí Grete. „Počkáme si!"

A obě si stoupnou před kostelní vrata.

Hodiny odbíjí tři odpoledne a v tom okamžiku se vrata rozevřou. Veilchenblau s chotí vyjdou ven. Ještě se rozloučí s farářem a pak pomalu sejdou schody.

„Všimla sis, že by se z těch Židů stali Nežidé?" ptá se Anni.

„Ani v nejmenším!" šeptá Grete, „mají stále ty samé nosy a uši, stejné nohy, rty a negerské vlasy! A kolébají se stejně jako předtím!"

Veilchenblau vypadá, jako kdyby z rozhovoru dívek něco zaslechl. Náhle zůstane stát, nestydatě se na děti zašklebí a – odplivne si před nimi. Poté se vydá s Rebekkou pomalu dál.

Děti se na sebe dotčeně podívají.

„Taková sprostota! A to nechce být dál Židem!" řekne Anni.

Grete zvolá: „Křest z něj Nežida neudělal. A také Rebekka zůstala dál Židovkou."

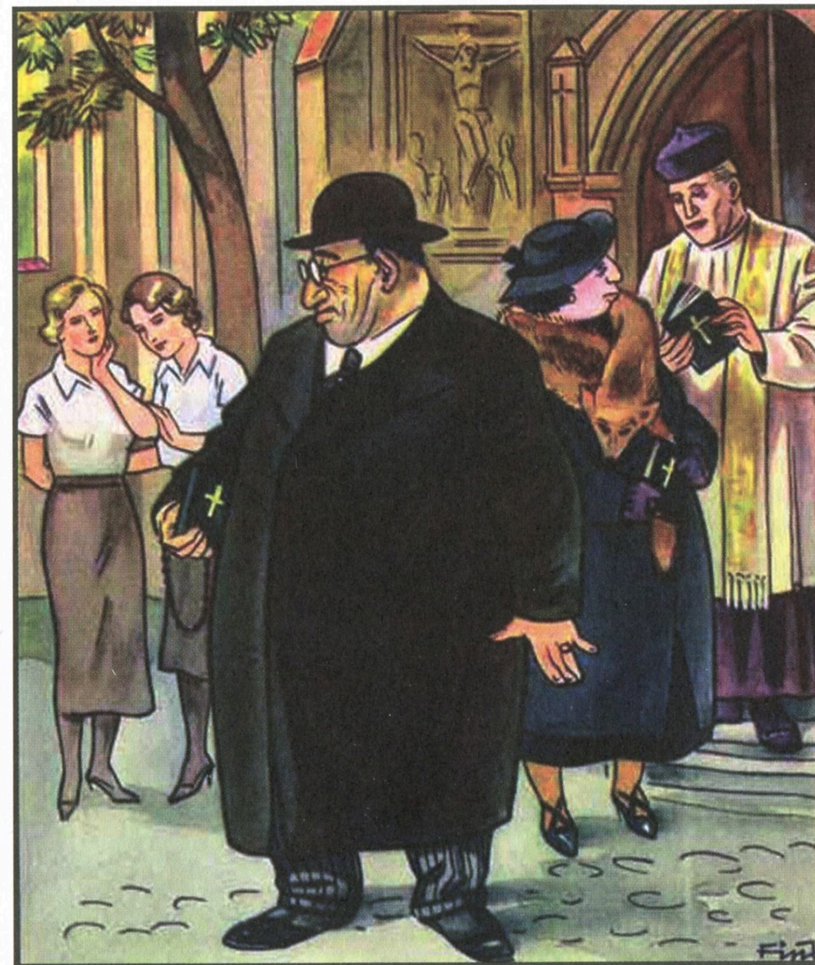
Potom se obě dívky vydají na cestu domů, ale myšlenkami jsou stále u křtu Židů.

Anni řekne: „Pamatuješ ještě, jak naše vedoucí říkala: ‚Tak jako se negr nemůže stát prostřednictvím křtu Němcem, tak se ani Žid nestane Nežidem!'"

Grete dupne hněvem do země:

„Nechápu duchovní, kteří ještě dnes pokřtívají Židy. V kostele tak přijímají čistou sebranku kriminálníků!"

„Máš pravdu!" řekne Grete, „Židé zůstávají i navzdory křtu stejnými podvodníky, jakými byli předtím. Tak pravil i Martin Luther. Také papežové to říkali. A rovněž Julius Streicher!"

„Křest z něj Nežida neučinil..."

Anni zůstane stát a vážně a důležitě pronese:

„Myslím, že přijdou časy, kdy křesťané proklejí faráře, jež kdysi přijali Židy do křesťanských kostelů. Židé chtějí kostely pouze zničit. A také je zničí, pakliže je duchovní i nadále budou v kostelech přijímat.

Tak praví dokonce i jedno pořekadlo:

Zůstaň ve střehu, když pokřtít se chce nechat knězem,
neb duší a krví Žid zůstane Židem.
Ani ve vodě svěcené pomoci nenajde,
Žid už zkrátka lepší nebude!
Být ďáblem, zní rozsudek na doživotí,
na věky věků, to nic a nikdo nezvrátí.“

Jak vyhánějí německého sedláka z jeho statku

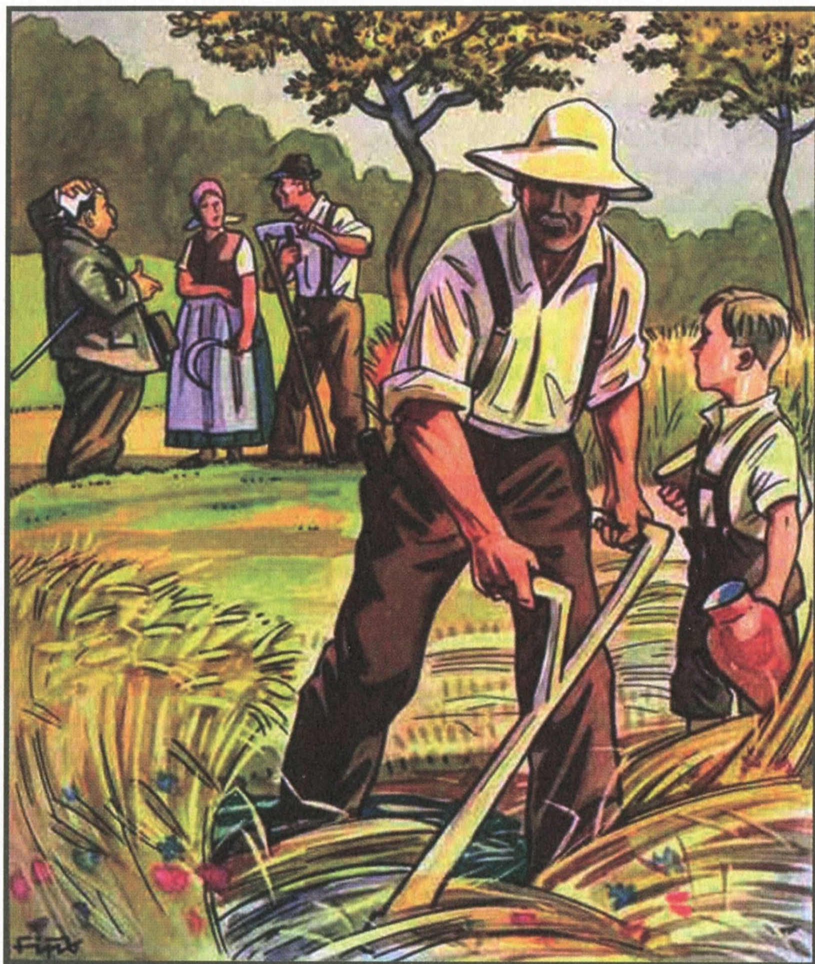
Je horký srpnový den. Z oblohy nemilosrdně žhne slunce a vzduch se ani nehne. To vedro je nesnesitelné. Dokonce i ptáčci, kteří předtím tak vesele pěli, záhy utichli, hledajíce ochranu v korunách stromů chladného lesa. Jen sedlák nenajde chvíli odpočinku a klidu, neboť je čas sklizně. Sedlák Angerbauer kosí dobře nabroušenou kosou sluncem dozrálé obilí – spolu s ním i červený mák a modré chrpy.

Opodál stojí sedlák Flurbauer se svou ženou. Spolu s nimi tam ovšem postává ještě někdo. A tím je Žid Rosenfeld. Má obrovský pupek a křivé nohy. Křivý je i jeho ohromný nos. Zběsile něco vykládá sedlákovi. V jednom kuse máchá rukama, přičemž mu je takové vedro, až se mu řine pot z čela.

Angerbauer vepředu si těch tří nevšímá a pracuje pilně dál. Vtom přijde jeho jedenáctiletý syn Paul, jenž mu přinesl džbán s vodou. Chléb s sebou také nabalil. Chlapec se s údivem podívá na Žida. „Táto, co chce Rosenfeld od našeho souseda?“ zeptá se.

Otec předstírá, jako by otázku vůbec neslyšel a pracuje dál. Najednou se ale rozvypráví:

„Hochu! Je to strašné neštěstí. Jak často jsem Flurbauera varoval! Jak často jsem mu říkal: Heinere, nedělej obchody se Židy! On mě ale neposlechl a začal si s tím Židem Rosenfeldem. Dělali spolu obchody s dobytkem. Později si od něj půjčil peníze.

„Táto, jestli budu mít jednou statek,
tak mi žádný Žid dovnitř ani nevkročí..."

Podepsal mu směnku. To bylo to nejhorší, co mohl udělat, protože ten Žid je lichvář. Strašným způsobem Flurbauera podvedl a teď od něj chce najednou vrátit všechny peníze. Flurbauer mu ale nemůže splatit vše najednou, a tak nechá Žid vydražit jeho statek. Hned zítra přijde soudní exekutor. Flurbauera a jeho ženu se sedmi dětmi vyženou z jejich domova!"

Tak pravil Angerbauer.

Malý Paul je naprosto v šoku. Oči se mu blyští vzteky.

„Ten sprostý Žid!" řekne. Poté dlouze mlčí. Znechuceně se podívá na Žida. Nejraději by tomu chlapovi rozbil džbán s vodou o hlavu, ale co zmůže malý chlapec? Stejně by tím sousedovi nepomohl.

„Táto, jestli, až vyrostu, budu mít jednou statek, tak si vždy vzpomenu na Flurbauera. Do mého domu nebude smět vkročit žádný Žid. Na všechny dveře napíšu: ‚Židům vstup zakázán'. A kdyby si přece jen nějaký Žid troufl vejít dovnitř, tak bych ho okamžitě vyhodil!"

Angerbauer přikývne.

„Máš pravdu, Paule. Člověk si se Židem nesmí nic začínat, protože nás chce vždy jen podvést. Chtěl by nám vzít vše, co máme. To by si měl každý sedlák zapamatovat!"

„Ano", řekne malý Paul. „Také si vždy vzpomenu na pořekadlo, které nám včera řekl pan učitel ve škole:

Sedlák k Pánu modlí se:
Ó, nám krupobití ať vyhne se.
Ušetři nás blesku, vysoké vody,
zas budeme mít dobré úrody.
Však horší než tyto rány morové,
povídám ti, jsou Židé!
Dej si říct a střez se
Žida, toho zběsilce."

„Selko, dnes tu mám pro tebe něco mimořádného. Pohleď na tu látku! To budou šaty pro tebe. Róba, v níž budeš vypadat jako baronka, šlechtična, královna..."

Jak židovští obchodníci podvádějí

Pro dnešek padla! Zametená světnice na statku se čistotou jen blýská. Zatímco děti ještě venku vesele skotačí, připravuje mladá selka večeři. Vtom se rozletí dveře a dovnitř vstoupí nějaký muž – Žid! Selka ví, kdo to je. Je to Levy, křestním jménem Samuel. Jako hausírník táhne od vesnice k vesnici a od domu k domu. Selka by jej nejraději ihned vyhodila, ale Levy je skutečný Žid. Je tak drzý a dotěrný, že by se s ním samotná žena mohla jen těžko vypořádat.

„Pozdrav pánbůh, selko!" řekne Žid a položí na stůl svůj kufr. Než selka stačí vůbec odpovědět, tak Žid už vybaluje a spustí: „Inu, tak jsem tady zas! To máme dnes ale krásné počasí! A jak se ti vůbec daří, selko? Copak dělají rozmilé dětičky? Máš to ale nádherné hochy a děvčata! Právě jsem viděl, jak si hrají! K těm ti může jeden jen pogratulovat! – Ale teď k věci. Selko, dnes jsem ti opět přinesl něco prvotřídního. Skvělé zboží za směšné ceny! Fantastické prádlo, skvělé punčochy, překrásné nitě a hedvábí! Levy má na prodej vše, po čem jen srdéčko touží!"

Selka se oboří, neboť už jednou u Levyho nakoupila a nechala se pěkně napálit. To «skvělé zboží» byl ryzí brak a šmejd. Podruhé se už Židem podvést nenechá. „Nic už si nekoupím", řekne Levymu a otočí se k němu zády.

Žid ale nepolevuje.

„Selko, dnes tu mám pro tebe něco naprosto mimořádného. Pohleď na tu skvostnou látku! Je to ta nejčistší vlna! Z té by byly šaty pro tebe, selko. Róba, v níž budeš vypadat jako baronka, princezna, královna! A přijde lacino, to ti povídám! Tak levně ji nikde jinde nekoupíš! Sám na tom prodělám, čestné slovo! To mi můžeš věřit! A jen proto, že jsi to ty, selko, tak to zboží prodávám tak lacino. Měla bys být šťastná a vědět, že Levy je čestný muž!"

Selka tyhle řeči zná a dobře ví, že vše, co Žid říká, jsou nehorázné lži. Dobře ví, že látka na šaty, kterou jí chce Žid prodat, je jenom laciný šmejd. Ví, že na tom Žid neprodělá, nýbrž ještě dost vydělá. A jelikož to všechno ví, tak na Levyho laciné lži neskočí.

„Nic si od tebe nekoupím!" řekne selka a odejde. Žid sbalí věci a klejíce opustí statek.

Venku se podívá nejdříve doleva, pak doprava. Jakmile je úplně sám, tak si pro sebe hlasitě poví:

„Selka si musela něčeho všimnout! Všimla si, že ji chci jen podvést! Jaká škoda! S tou už hned tak dobrý obchod neudělám. Díky bohu tu jsou ale i další sedláci a selky. K těm se teď vydám a vydělám pěknou hromadu peněz!"

O pár minut později stojí Levy ve světnici dalšího statku a znovu slibuje modré z nebe. Znovu vychvaluje své zboží jako to «nejlepší a nejlevnější», jaké existuje. Běda selce, která se nechá zlákat jeho židovskými řečmi. Potká ji to ale stejně tak, jako tenkrát tu selku předtím a mnoho dalších, jež se zapletly se Židy. Ostatně ji to musí potkat! Tak přeci praví i jedna stará říkanka:

Židovský hausírník
je svůdce a podvodník.
Jako když tiskne, lže a lže
a ty – ty přijdeš jen ke škodě.

Před újmou ochránit chceš-li se,
jak už mnohým stalo se,
tak Žida do domu nevpustíš,
jen u kupců německých nakoupíš.

„Tady máš něco sladkého, maličký!
Za to teď ale musíte jít oba dva se mnou..."

Zkušenost Hanse a Elsy s cizím mužem

Hans a Else jsou sourozenci. Člověk by to do nich ale neřekl. Hans je hnědovlasý po otci a Elsa má plavé blond vlasy po mamince. Značně rozdílní jsou ale i v jiných věcech. Else si ráda hraje s panenkami a ještě raději mlsá sladké bonbóny. Vždyť je to také děvče! Hans je ale opravdový kluk. Na ulici hrává fotbal s plechovkami. Ještě o něco raději však má jízdu na koni. Jízdu na opravdovém koni! A to jej teprve nedávno posadil kočí ze sousedství na svého bělouše.

Ach, to bylo něco úžasného! A protože je Hans opravdový jezdec, tak si vyrobil i bič z jedlové větve. Lidé sice říkají, že připomíná spíš holi pro husopasce, ale to není podstatné. Hlavní je, že se Hansovi líbí.

Dříve se Hans často procházel se sestrou, ale posledních pár týdnů tak již dlouho neučinil, neboť mu jeho kamarád Michel řekl:

„Když se potloukáš stále jen se svojí sestrou, tak nejsi žádný opravdový kluk, ale holčička! A s holčičkou nechceme mít nic společného!" Tak pravil Michel.

Nejdříve měl Hans na Michela obrovský vztek, pak si ale řekl:

„Michel má vlastně pravdu. Samozřejmě, že by kluci měli držet spolu. Děvčata přeci nemohou hrát fotbal a jezdit na opravdovém bělouši. No tak!"

Hans se celý týden na sestru ani nepodíval. Od včerejška je člověk ale vidí stále častěji pospolu. A to má také svůj důvod. Else totiž najednou měla tolik – bonbónů. A že Hansovi chutnaly, i přesto, že je kluk.

„Odkud máš ty bonbóny?" ptá se své sestry. Else dělá tajnosti. „Dostala jsem je od jednoho cizího pána. Neříkej to ale mámě, ten pán to přísně zakázal!"

Hans začne být zvědavý.

„To už nejsou žádné k mání?"

Else se směje. „Samozřejmě, že jsou! Pojď se mnou do Ufergasse! Ten cizí pán se tam stále potlouká."

Hans zatleská. „Skvělé, půjdu s tebou!"

A tak vezme sestru za ruku a jdou.

Před domem obchodníka s uhlím Schulze stál obtloustlý muž. Na sobě měl tmavý kabát a přes ruku pověšenou hůl. Modré brýle skrývaly jeho oči. Hans toho muže ještě nikdy předtím neviděl. Vtom začne být podezíravý a zastaví se, načež Else praví: „Jestli chceš bonbóny, musíš jít se mnou." A tomu Hans podlehne.

Jakmile už u něj děti stojí, muž se zašklebí od ucha k uchu. Pak sáhne do tašky, ze které vytáhne kornout bonbónů. „No tak, tady jste, malé miloučké děti."

„Hans zbystří. Proč ten chlápek mluví tak podivně!? Mluví přes nos! Přes jeho obrovský zahnutý nos! Dost možná je to Žid!"

Vtom muž sáhne do kornoutu. „Tady máš ode mě něco velice lahodného, něco sladkého, maličký! Za to teď ale musíte jít oba dva se mnou! Ukážu vám něco pěkného! Něco úžasného!"

Hans váhá. Else se už chtěla natáhnout pro bonbón, ale Hans ji zastaví a pomyslí si: „Co od nás ten chlápek asi tak chce? A proč bychom měli jít s ním?" Náhle chlapce přepadne obrovský strach.

„Ty jsi Žid!" zakřičí a popadne svoji sestru. Utíkají odtamtud tak rychle, co jim jen nohy stačí. Na konci rohu ulice narazí na

strážníka. Hans mu hned řekne o svém zážitku. Strážmistr okamžitě nasedá na motorku a rychle dohání toho cizáka. Spoutá jej a odvede do vězení.

O den později přišel policejní rada do domu rodičů obou dětí. Dlouze mluvil s jejich otcem a matkou. Pak si zavolal Hanse k sobě a řekl:

„Milý Hansi, jsi zdatný a slušný hoch! Kdyby tě bývalo nebylo, tak bychom toho Žida, kterého už tak dlouho hledáme, bývali vůbec nedopadli. Ten Žid totiž už nalákal mnoho dětí k tomu, aby s ním šly samotné pryč. Kdybyste s ním ty a tvá sestra bývali odešli, tak byste dnes byli oba dost možná po zbytek vašeho života moc nešťastní, nebo hůř – mrtví!" Hans chápal, co mu tím chce policista říct a byl na tu pochvalu moc hrdý. Když už něco takového řekne policejní rada, tak to musí být pravda. Jak už byl zase sám s rodiči, tak jeho maminka s úsměvem vytáhla z tašky tabulku čokolády.

„Hansi, můj milovaný Hansi, ta je pro tebe. Od maminky si něco takového vzít můžeš!"

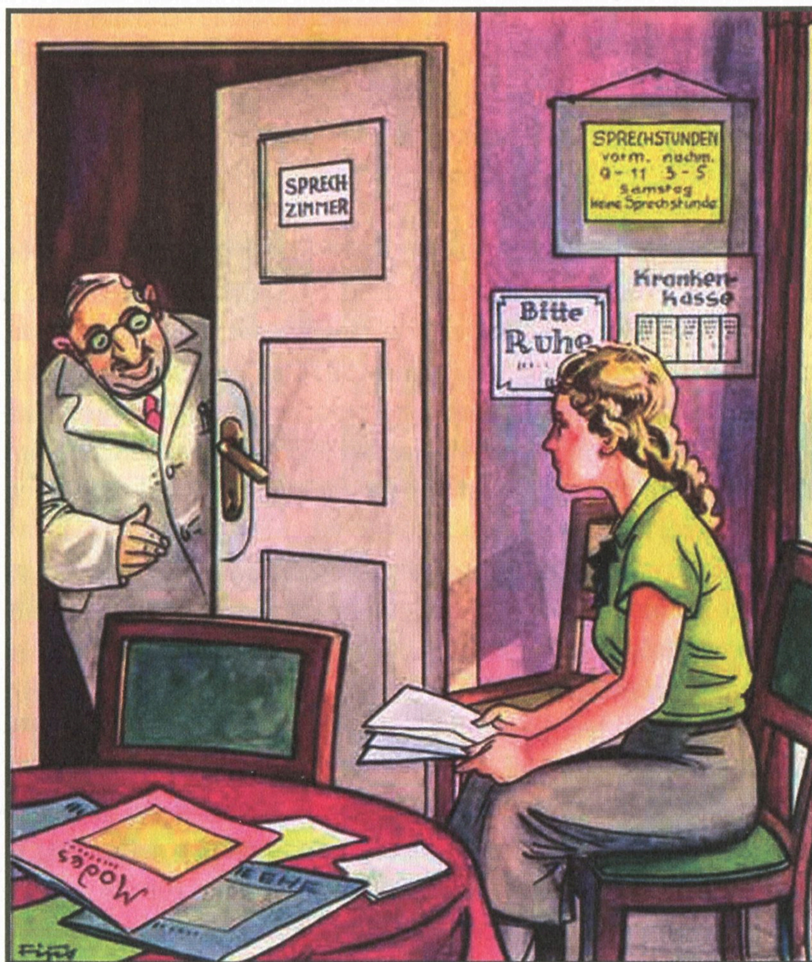
Hans radostí povyskočil a už už se chce natáhnout po čokoládě. Tomu však maminka zabrání.

„Trpělivost, můj chlapče! Nejdřív bych ti chtěla říct jednu říkanku, milý Hansi. Musíš se ji naučit nazpaměť a pamatovat si ji celý život!"

„Jak se ta říkanka jmenuje?" ptá se Hans. Ale to už matka vypráví:

„Krajem ďábel si to táhne,
Žid je to, všem dobře znám je.
Ras hanobič, národů vrah,
všech zemí je postrach!

Chce vidět mládež zkaženou,
chce, ať národy vymřou.
S žádným Židem si nezačínej
a budeš šťasten a spokojen."

Za sklíčky brýlí se blýskají dvě zločinecké oči
a odulé rty předstírají úsměv.

Co se Inge přihodilo u židovského doktora

Inge je nemocná. Už pár dní ji trápí zvýšená teplota a bolest hlavy. K lékaři jít ale nechce. „Ach, utíkat k doktorovi kvůli takové maličkosti?" Tak pravila vždy, když jí máma domlouvala a kárala ji. Jednoho dne ale maminka byla už velmi nahněvaná.

„Pohyb! Teď půjdeš k doktoru Bernsteinovi a necháš se od něj vyšetřit!" zavelela matka.

„Proč právě k doktoru Bernsteinovi? Vždyť je to Žid! K Židovi by žádná německá dívka nešla", odpoví Inge.

Matka se směje.

„Nevykládej hlouposti! Židovští doktoři jsou dobří. Jen vy v tom vašem BDM plácáte samé přihlouplé nesmysly. Co o tom vy děvčata tak víte!?"

Inge protestuje.

„Mami, můžeš říkat mnohé, ale BDM urážet nesmíš! A jedno by sis měla zapamatovat. My děvčata z BDM se v židovské otázce vyznáme víc než mnozí z našich rodičů. Naše vedoucí má téměř každý týden krátkou přednášku o Židech. Právě nedávno říkala: ‚Němec nesmí jít k židovskému doktorovi a německá dívka už vůbec ne, neboť Židé chtějí německý národ zahubit! A tak se několika dívkám, jež hledaly u židovského doktora uzdravení, dostalo jen neduhů a hanby.' Ano matko, to nám říkala naše vedoucí. A má pravdu!"

Matka zneklidněla.

„Ach, vy chcete být vždy chytřejší než rodiče, ale to, co říkate, není vůbec pravda. Podívej, Inge, doktora Bernsteina znám dobře. Je to schopný lékař!"

„Ale je to Žid! A Židé jsou naši úhlavní nepřátelé!" odpoví Inge.

Teď se maminka doopravdy rozčílí.

„To už stačí, ty prostořeké dítě! Teď hned půjdeš naproti k doktoru Bernsteinovi! A pokud se budeš zdráhat, tak mě teprve poznáš!" zakřičela matka a zahrozila rukou.

Inge nechtěla být neposlušná, a tak šla. Šla naproti k židovskému doktoru Bernsteinovi!

Inge sedí v čekárně židovského lékaře. Čeká už pěkně dlouho. Listuje v časopisech, které leží na stole. Kvůli přílišné nervozitě ale nepřečte víc než pár vět. Musí pořád myslet na rozhovor s matkou a pořád dokola se jí vybavuje varování vedoucí BDM: „Němec nesmí jít k židovskému doktorovi a německá dívka už vůbec ne, neboť Židé chtějí německý národ zahubit! A tak se několika dívkám, jež hledaly u židovského doktora uzdravení, dostalo jen neduhů a hanby."

Ještě předtím, než Inge vkročila do čekárny, se jí přihodil prapodivný zážitek. Z doktorovy ordinace vycházel pláč. Slyšela dívčí hlas:

„Pane doktore! Pane doktore! Nechte mě na pokoji!"

Poté zaslechla mužský smích a krátce nato bylo naprosté ticho. Inge poslouchala se zatajeným dechem.

„Co má tohle všechno znamenat?" ptala se sama sebe, přičemž měla srdce až v krku. Znovu si vzpomněla na varování vedoucí BDM.

Inge čeká už dobrou hodinu. Znovu sáhne po časopisech, když vtom se otevřou dveře. Inge vzhlédne a už se objeví Žid. Z jejích

úst vyjde pronikavý výkřik. Leknutím upustí časopis a zděšeně vyskočí. Její oči hledí do tváře židovského doktora, jehož obličej je zpodobněním samotného ďábla. Uprostřed ďábelské tváře ční obrovský zahnutý nos a za sklíčky brýlí vykukují zločinecké oči. Přes odulé rty se rýsuje nepřirozený úsměv. Úšklebek, jenž říká: „Tak už jsem tě konečně dostal, malá německá dívenko!"

Žid se přibližuje a tlustými prsty se sápe po Inge. To už se ale Inge vzpamatuje a než ji Žid stačí lapit, tak jej udeří do jeho vypaseného židovského obličeje.

Inge skočí ke dveřím a bez dechu utíká po schodech dolů. Celá udýchaná se řítí ze židovského doupěte a s brekem dorazí domů. Jakmile matka spatří své dítě, vyděsí se.

„Proboha živého, Inge! Co se stalo?"

Trvalá dlouho, než je dítě schopno vůbec říci pár slov.

Poté se však Inge podělí o zkušenost u židovského doktora. Matka s hrůzou poslouchá. Jakmile Inge dovypráví, tak matka zahanbeně sklopí hlavu.

„Inge, nikdy jsem tě neměla poslat k židovskému lékaři. Když jsi byla pryč, tak jsem už měla výčitky a nenašla jsem chvilku klidu. Nejraději bych tě byla bývala zavolala zpátky. Najednou jsem si říkala, že jsi měla přeci jen pravdu. Tušila jsem, že se ti něco přihodí. Díky bohu to ale všechno dobře dopadlo."

Vzdychne matka a snaží se skrýt slzy.

Inge se již pozvolna uklidnila a opět se směje.

„Mami, udělala jsi pro mě tolik dobrého a za to ti děkuji. Jedno mi teď ale musíš slíbit, ohledně BDM..."

Matka skočí dítěti do řeči.

„Vím, co chceš říct, Inge. Slibuji. Postupně si všímám, že se člověk od vás dětí může dokonce i přiučit."

„Máš pravdu, mami. My dívky z BDM víme, co chceme, i přestože nám ne vždy rozumíte. Maminko, dříve jsi mě učila mnohé

říkanky. Dnes bych ti ale chtěla povědět říkanku já, a tu si musíš zapamatovat." Inge pomalu a významně přednese:

„Do země Němců doktor Žid
musil ďáblem poslán být.
Ten ďábel, co rád zostuzuje
naše ženy a čest – vše, co německé je.

Národ německý zdráv nebude,
dokud správné cesty nenajde,
léčit a myslet německy,
jen k německému lékaři – navždycky."

Tak zachází Žid se svojí služebnou

Starý mlynář Böhm a jeho žena jsou v obrovských obavách a napětí. Před pár týdny jejich jediné dítě, třiadvacetiletá Rosa, odešla z domu, protože si chtěla najít místo jako služebná. Jedna zprostředkovatelská kancelář z Vídně se jí ozvala s tím, že by měli nějaká volná místa. Rosa měla odjet jen do Vídně, kde by nastoupila do jednoho pěkného panství a dostávala vysokou mzdu. Na základě toho si Rosa sbalila věci a dalším spěšným vlakem odcestovala do Vídně. Od té doby rodiče o své dceři nic neslyšeli. I přestože slíbila, že bude pilně psát, nepřišel od ní jediný pohled.

„Rose by se přece nic nestalo!" řekne paní Böhmová svému muži.

Starý mlynář jen pokrčí rameny a zabručí si něco pod vousy. V tom okamžiku někdo zaklepe. Máma Böhmová spěchá ke dveřím. Přišel listonoš.

„Rosa píše!" jásá stará paní a s dopisem v ruce radostně přiskočí ke svému muži jako mladé děvče. Třesouce se vzrušením popadne jehlici do vlasů, s níž otevře dopisní obálku.

„Táto, honem, najdi mé brýle. Musela jsem si je už zase někam odložit!"

Mlynář se směje.

„Ale mámo, vždyť je máš na nose!" To se začne smát i mlynářka.

Rychle otevře psaní a začne číst.

Čím déle matka čte, tím je vážnější a bledší. Starý mlynář to zpozoruje.

„Co se děje, mámo? Ukaž přece, co Rosa píše!“

Vezme jí dopis z rukou a čte si nahlas pro sebe:

„Moji dobří, drazí rodičové,

měla jsem Vám napsat již dříve, ale nechtěla jsem Vás zneklidňovat. Nechtěla jsem, abyste o mne měli strach. Nyní Vám ale musím stejně vše povědět – nejde to jinak. Když jsem dorazila do Vídně, tak mne na nádraží čekal muž. Smekl přede mnou klobouk a choval se ke mně velmi mile. Hned jsem si ale všimla, že je to Žid.

Zavedl mne do kanceláře, kde jsem mu již musela dát peníze. Poté mne nechal tři dny čekat. Hladověla jsem, abych si mohla zaplatit alespoň ubytování. Když jsem potom přišla znovu do kanceláře, dal mi ten Žid jízdenku do – Anglie. Tam pro mne mělo být volné místo, řekl. Nic jiného bohužel nenašel. Znovu jsem musela podepsat, že jsem tomu Židovi dlužna peněz a pak mne doprovodil na vlak. Dva dny a dvě noci jsem procestovala. Jak jsem projížděla krásným Německem, kolem Regensburku, Norimberku, Würzburku, Frankfurtu, Mohuče, Kolína a Cách, tak jsem měla pocit, jakoby na mne volal nějaký hlas: ‚Neodjížděj! Zůstaň v Německu!‘

Z Ostende do Doveru jsem plula parníkem. Moře bylo rozbouřené a mnozí pasažéři dostali mořskou nemoc. Zachvátil mě stesk po domově ještě předtím, než jsem vstoupila na anglickou půdu. V Londýně jsem musela znova do židovské zprostředkovatelské kanceláře a zase jsem musela podepsat, že dlužím Židům vysokou částku peněz za jejich úsilí. Až teprve poté jsem se dostala do mého nového panství. A opět to byli Židé! Měla jsem malý plat. Musela jsem pracovat od brzkého rána, pozdě

„Na nádraží mě čekal muž. Smekl přede mnou klobouk a choval se ke mně velmi mile. Hned jsem si ale všimla, že to byl Žid...“

do noci a k jídlu se mi nedostávalo téměř ničeho. Židovka se mnou zacházela jako s dobytkem a stále mne urážela.

‚Ty hloupá Gójko, ty hloupý dobytku! Ty zdechlino líná!' Takové nadávky mi Židovka stále předhazovala, a to dokonce, i když jsem byla pilná a dřela jsem. Ovšem chvíli klidu mi nedal teprve starý Žid s jeho dvěma syny. Ve dne v noci mi nadbíhali. Jednou chtěli dokonce i vypáčit mé zamčené dveře. – Ano, drazí rodičové, to byly hrozné časy. Dlouhých čtrnáct dnů jsem to snášela, pak jsem již ale byla na pokraji sil. V zoufalství jsem se chtěla otrávit plynem. V posledním okamžiku mne ale zachránil dobrotivý osud. Úplnou náhodou jsem se seznámila se ženou jednoho dobrého německého obchodníka, jež přicestovala do Londýna se svým mužem. A titíž lidé mi pomohli. Zaplatili Židům to, čeho jsem jim byla dlužna. Osvobodili mne z otroctví a dokonce mi koupili i zpáteční lístek.

A pozítří, moji drazí rodičové, pozítří jsem zase u Vás! Nejsem s to vůbec vyjádřit, jak se těším! Počítám hodiny, minuty a sekundy, až se dočkám.

Ano, moji dobří drazí rodičové. V těch dnech jsem si toho musela hodně vytrpět, na druhou stranu jsem se ale i dost naučila. Poznala jsem Žida takového, jaký doopravdy je. Žid je ďábel a toho ďábla budu nenávidět tak dlouho, dokud budu živa. A budu vždy myslet na rčení, jež jsem včera slyšela:

Německá žena, malá nebo velká,
Žid jí jednoduše říká «gójka».
Nenávidí a przní ji,
hůř než dobytka trápí ji.

Chce-li dívka čistá zůstat,
se Židy nesmí se zaplétat!
Chce-li obstát v životním boji,
nesmí jít nikdy ku Židovi!

Ale teď, mí drazí rodičové, si už o mne nedělejte žádné starosti. A pozítří, pozítří budu opět u Vás!

Vaše šťastná
Rosa"

Jak byly dvě ženy podvedeny židovskými advokáty

Paní Eckertová a paní Krausová bydlí ve stejném domě. Paní Eckertová má malého chlapce, stejně jako paní Krausová. Malému Eckertovi je deset a malému Krausovi devět let. Oba se ovšem jmenují Willi. Takže: Willi Eckert a Willi Kraus.

Obě ženy jsou již sedm let sousedky a během těch sedmi let se ještě nikdy nepohádaly. Sedm dlouhých let žily paní Eckertová a paní Krausová pokojně vedle sebe a držely vždy spolu.

Dnešního rána se ovšem stalo něco nepříjemného. Dlouholeté přátelství žen se náhle rozpadlo. Stalo se to takto:

Oba chlapci si hráli na vojáky. Willi Eckert zahájil útok na pevnost, kterou bránil druhý Willi. Při tom se dostal malý Eckert do takového nadšení, že si vůbec nevšiml, jak svým „mečem" – tenkým klackem z lísky – zasáhl hlavu toho druhého. Druhý Willi ale nelenil a udeřil „nepřítele" pěstí do obličeje, až se mu spustila krev z nosu. Obě ženy to náhodou pozorovaly z okna a rozčileně seběhly na dvůr.

„Váš Willi je opravdový rošťák!" křičela paní Krausová.

„A váš Willi je ještě mnohem podlejší! Vrazil mému chlapci tak, že krvácí!" křičela zase paní Eckertová.

Oba chlapci se okamžitě znova usmířili.

Němečtí hoši přeci něco vydrží – nejsou přecitlivělí. O to více se ale hádají obě matky. Ke konci se obě vzájemně urážejí. Paní Krausová uráží paní Eckertovu a paní Eckertová uráží paní Krausovou.

„Jste nafoukaná ženská!“ křičí pani Krausová. Paní Eckertová odpoví:

„A vy hloupá husa!“

Ještě to odpoledne jde paní Krausová k advokátovi podat na svou sousedku žalobu za urážku na cti. Obhájce se jmenuje Silberstein a je to Žid.

„Máte pravdu!“ povídá Žid. „Paní Eckertovou předvoláme k soudu, který určitě uzná její vinu. Na to se spolehněte!“ Pak musí advokátovi zaplatit zálohu 50 marek.

„Ty peníze ale zase dostanete zpět“, řekne Silberstein. „To, a ještě mnohem víc, bude muset zaplatit paní Eckertová, poněvadž bude soudem uznána vinnou.“

Tou dobou míří k advokátovi také paní Eckertová podat žalobu za urážku na cti na svou sousedku. Advokát se jmenuje Morgenthau a je to rovněž Žid.

„Máte naprostou pravdu!“ řekne Žid. „Na paní Krausovou podáme žalobu. Určitě bude uznána vinnou! Spolehněte se!“ A pak musí advokátovi zaplatit zálohu 50 marek.

„Ty peníze ale zase dostanete zpět“, řekne Morgenthau. „To, a ještě mnohem víc, bude muset zaplatit paní Krausová, poněvadž bude soudem uznána vinnou.“

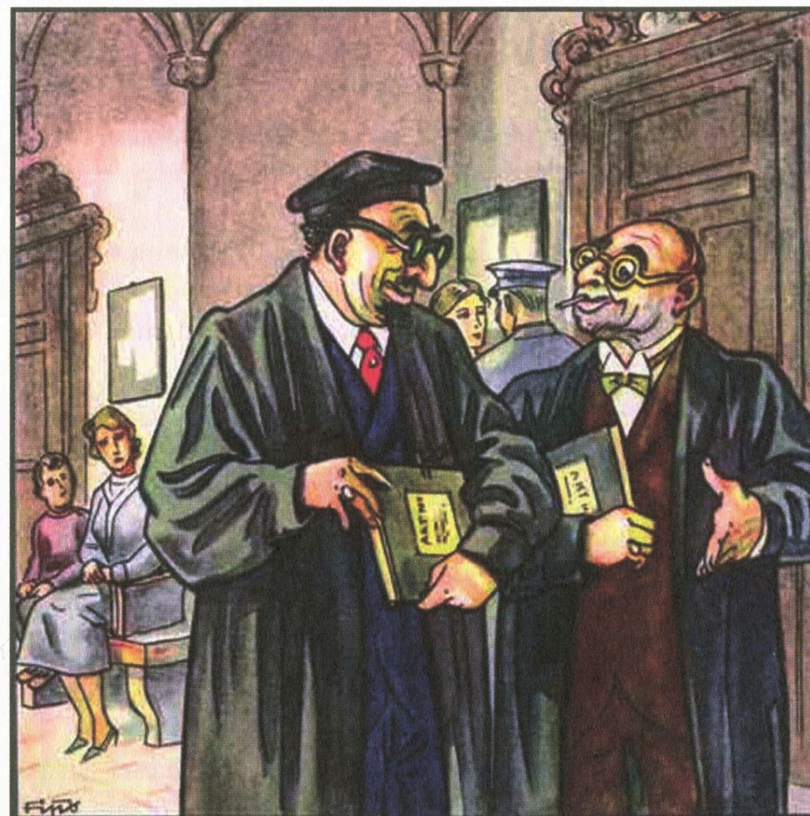
Od toho dne uplyne již 6 týdnů a téměř každý týden ženy musí židovským obhájcům zaplatit novou zálohu.

Konečně je stanoven termín soudní líčení. Obě ženy stojí před soudcem. Paní Krausová s sebou vzala i malého Williho.

Jako první má slovo židovský obhájce Silberstein. Řekne:

„Paní Eckertová je vinna, musí zaplatit pokutu!“

Pak mluví židovský obhájce Morgenthau. Řekne:

„To jsme zase udělali dobrý kšeft, kolego Morghentaue.“
„Výtečně, pane Silbersteine, obrali jsme góje o jejich peníze a teď si s nimi můžeme pěkně nacpat kapsy.“

„Paní Krausová je vinna, musí zaplatit pokutu!“

Na konci soud vynese rozsudek, jenž zní:

„Obě ženy jsou vinné a obě musí zaplatit!“

Paní Krausová je v šoku a paní Eckertová jakbysmet. Oba židovští advokáti ale stojí spolu v soudní síni a smějí se. Vlevo Silberstein a vpravo Morghentau!

„To jsme zase udělali dobrý kšeft, kolego Morghentaue“, poví-dá Silberstein, přičemž si tře dlaně. Morghentau odpoví:

„Výtečně, pane Silbersteine, obrali jsme góje o jejich peníze a teď si s nimi můžeme pěkně nacpat kapsy.“

Soudní jednání je u konce. Paní Eckertová jde pomalu ze soudní budovy, když vtom náhodou narazí u východu na paní Krausovou. Obě ženy se na sebe dlouze zadívají. Pak se k sobě přiblíží a podají si ruce.

„To jsme si mohly ušetřit“, míní paní Krausová.

„Ano“, řekne paní Eckertová, „neměly jsme se hádat. Jediné podvedené jsme teď my dvě a židovští advokáti si na nás vydělali peníze.“

Paní Krausová má slzy v očích, ale i přesto se usmívá.

„Milá paní Eckertová, to, co jsme zažily, si necháme navždy jako výstrahu! Nebudeme se už hádat. Především už ale nikdy nepůjdeme k židovským obhájcům. Připraví nás o všechno, co máme.“

Paní Eckertová kýve.

„Ano, drahá paní Krausová. Začneme se k sobě znovu chovat hezky a celý život budeme myslet na toto pořekadlo:

Židovský advokát a spravedlnost,
jak oleje a vody dvojjedinnost.
K soudu rád jen proto chodí,
neboť kouká, co to hodí.

Že se lidé hodní, dobří,
navzájem požírají a vraždí,
to Židovi je lhostejné.
K advokátu – Židovi? Třikrát: Ne!“

„Zvíře padne k zemi a pomalu zemře.
Židé ale stojí okolo a smějí se tomu.[1]*"*

1 Od 57 minuty dále k vidění například ve filmu *Der ewige Jude* https://www.youtube.com/watch?v=mRGpn-tCa3k – p.v.

Tak Židé trápí zvířata

Kurt a Otto se dostali do sporu.

„Lžeš!" řekl Otto. „Nevěřím, že jsou Židé tak strašní trýznitelé zvířat, jak říkáš! Nevěřím, že Židé porážejí zvířata, aniž by je předtím omráčili. Nevěřím, že zvířatům přeříznou hrdlo a nechají při plném vědomí vykrvácet. Tak to nemůže být. Lžeš, Kurte!" povídá Otto, načež Kurt dostane obrovský vztek. Nenechá na sobě ovšem nic znát. Řekne jen:

„Dobrá Otto, dokážu ti, že nejsem žádný lhář!"

Od rozhovoru uplynuly tři týdny a teprve dnes stojí hoši znovu vedle sebe. „Otto, ukážu ti, že Židé jsou ti nejhanebnější lidé na této planetě. Pojď se mnou!" S těmito slovy Kurt popadne Ottu za ruku a vleče jej s sebou. Jdou křížem krážem ulicemi města.

Konečně dorazí k židovským jatkám. Kurt šeptá:

„Teď poslouchej, vlezeme tam přes tuhle zeď. Dávej ale pozor, aby nás nikdo neviděl!"

Chlapci přelezou zeď a opatrně se podél ní plíží. Nyní stojí před jatky. Skrze zašpiněné a pavučinami ověšené okno zírají do místnosti, ve které se provádí porážka.

Uvnitř stojí tři Židé v zakrvácených zástěrách. Právě vedou dovnitř krávu – má hnědou srst se zrzavými a bílými fleky. Když kráva nechce jít dál, tak do ní Židé strčí vysokými botami

s hřeby. Zvíře konečně stojí uprostřed místnosti. Spoutají ji řetězy a provazy a ty uvážou na naviják, kterým pak začnou otáčet a – zvíře padne k zemi. Hlavou dopadne na dlažební kostky. „Muhmuhmuh!" zabučí kráva bolestí. V jejích očích lze vyčíst strašný strach ze smrti.

„To je opravdu hrozné!" zašeptá Kurt.

Otto jej neposlouchá. Přiloží jen prst k ústům a řekne: „Pst!"

Oba se potom znovu podívají do jateční místnosti.

Židé přetočí krávu na záda.

Vtom přijde ještě další Žid, jenž vypadá jako ďábel. V rukou drží dlouhý ostrý nůž a šklebí se. Člověk si na něm hned všimne, jakou radost mu dělá moci pomalu zabít zvíře. Popadne krávu pod krkem a pak jí podřízne hrdlo.

Otto se hrozně vyděsí.

„Všemohoucí bože!" vykřikne. Vtom si všimne, jak z rány zvířete stříká krev. Sleduje, jak se zvíře vzpíná! Jak vyskočí a zase se sklátí! Jak okolo sebe plácá! Slyší i jeho chroptění! A pak Žid chytne otevřenou ránu a pořízne hrdlo podruhé – to trvá několik minut. Zvíře se znovu sklátí k zemi a pomalu zemře. Židé ale stojí okolo a – smějí se tomu.

Déle už Otto nemůže přihlížet. Vykřikne a rozběhne se odtamtud, přeleze zeď a bez dechu zůstane stát na ulici. Kurt přijde až po něm a zděsí se, jakmile spatří kamarádův bledý obličej. Mlčíce pak jdou chlapci domů. Před Ottovým domem se zastaví.

„Kurte, teď už ti věřím! Nelhal jsi mi. Židé jsou ti nejsprostší lidé na světě", povídá Otto a Kurt odpoví:

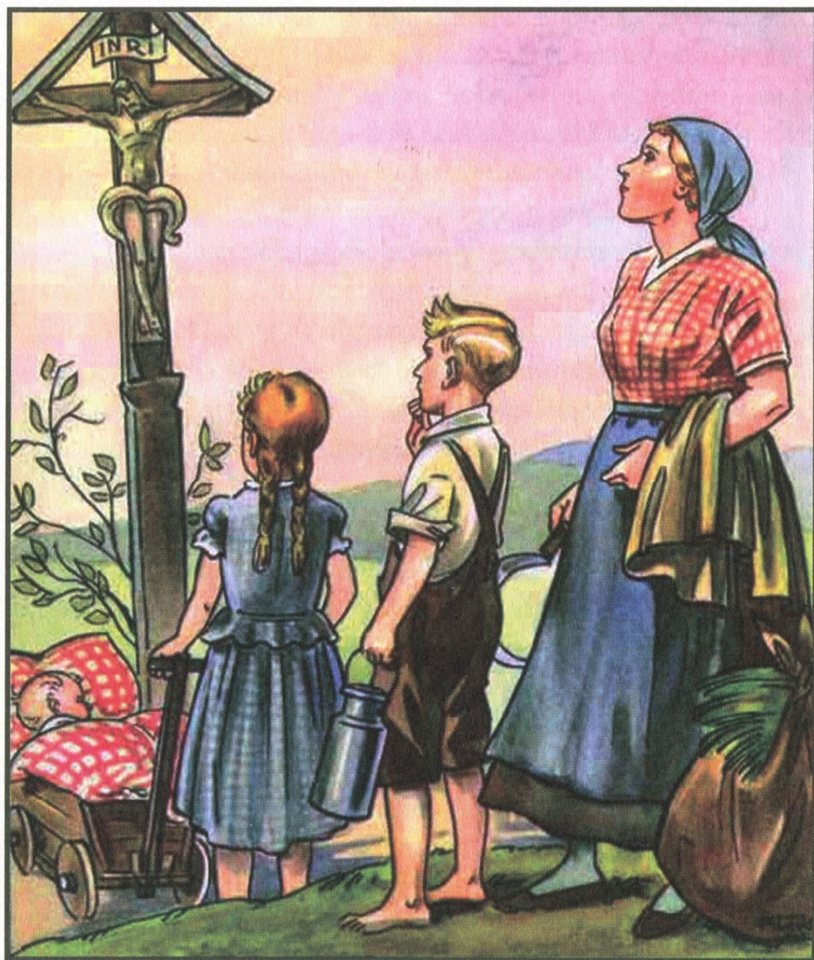
„Ano, Židé jsou národem vrahů. Se stejnou brutalitou a krvelačností, s jakou zabíjejí zvířata, Židé vraždí i lidi. Slyšel jsi už někdy o rituálních vraždách?[2] Při té příležitosti Židé zabíjejí

2 Viz http://www.vzdelavaci-institut.info/?q=system/files/Zidovska_ritualni_vrazda-H.Schramm.pdf – p.v.

chlapce a dívky, muže a ženy. Jsou to ďáblové v lidské podobě. Jedno rčení praví:

Žid už to ve své krvi má,
závist, nenávist a vztek s ním cloumá
na celý svět, na všechny národy,
jež nepatří do «vyvolencovy» rodiny.

Košer zařezávat zvířata a lidi,
nezná hranic žízeň po krvi.
Svět se jen tehdy uzdraví,
když Židů navždy se zbaví.

„Když uvidíte kříž, vzpomeňte na bezcitnou židovskou vraždu na Golgotě..."

Co řekl Ježíš o Židech

Maminka byla se svými třemi dětmi na poli. Pokosila čerstvou trávu pro kozy čekající doma v chlévu na krmení. Její dcerka Gertrud mezitím dávala pozor na malého bratra v kočárku, zatímco Georg sbíral bobule v přilehlém lesíku. Teď jsou již ale hotovi a jdou pomalu domů.

Georg se obrátí na maminku.

„Ty, mámo, před chvíli jsi nám vyprávěla o Židech. Říkala jsi, že nejen dnes mnoho lidí Židy nenávidí, ale že měli Židé své odpůrce již před více než tisíci lety."

„Ano, mé dítě", řekne matka. „Židé mají odpůrce tak dlouho, jak sami existují. Židé byli podvodníci a zločinci ve všech dobách. Dříve lhali, kradli a podváděli stejně, jak to činí i dnes. Proto není divu, že měli Židé neustále nepřátele a v budoucnu to také nebude jiné."

„Tomu rozumím, řekne Gerturd. Jedno mi ale nejde do hlavy, mami, to mi musíš vysvětlit: Tu jsem četla v jedné knize, že dříve byli Židé strašně pronásledováni. Lidé je vyháněli, zavírali a dokonce i zabíjeli. Takové věci by člověk přece neměl dělat..."

Georg skočí sestře do řeči.

„Samozřejmě, že se to muselo dělat. Vůbec nevíš, jakých zločinů se Židé dopouštěli. Často vyrabovali celé vesnice a města.

Dokonce vyvražďovali i nevinné děti. Vrah zasluhuje, aby byl sám zavražděn!"

Matka kývne.

„Georg má naprostou pravdu. Člověk by měl být k Židům ještě mnohem tvrdší, tak bychom si ušetřili mnoho neštěstí."

Tu se maminka náhle odmlčí a ukáže na kříž, jenž stojí vpravo u cesty.

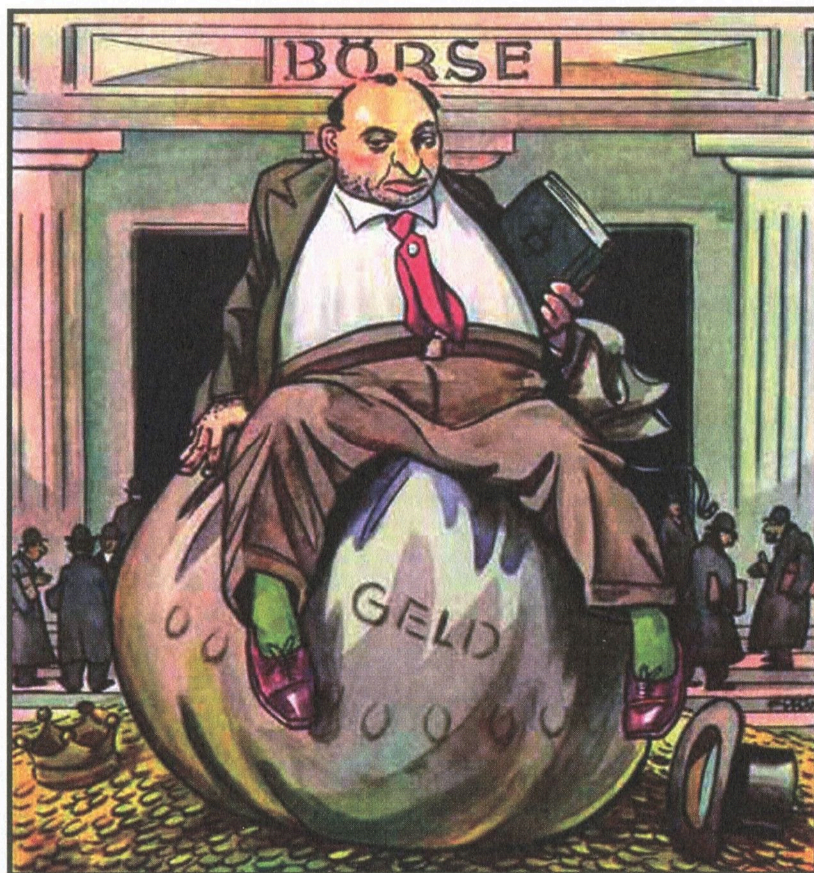
„Pohleďte, děti. Ten, jenž visí na tom kříži, byl jedním z největších odpůrců Židů v dějinách. Znal všechnu tu židovskou zkaženost a podlost. Jednou hnal Židy bičem, protože své obchody zatahovali až do kostela. Nazýval Židy ‚odvěkými vrahy'. Tím chtěl říci, že Židé byli vrahy již od počátku věků. K Židům dále pravil: ‚Vaším otcem je ďábel!' Víte, co to má znamenat, děti? To znamená, že Židé pochází od samotného ďábla. A protože mají ďábelský původ, tak mohou vést také jen ďábelský život. Také proto se dopouštějí jednoho zločinu za druhým."

Děti zamyšleně vzhlédnou ke kříži. Maminka pokračuje.

„A protože ten muž věděl, jací Židé jsou, a protože o nich sdělil světu pravdu, musel zemřít. Proto jej Židé zavraždili. Proto jej ukřižovali. Zatloukli mu hřebíky do rukou a nohou a nechali pomalu vykrvácet – tímto krutým způsobem se mu Židé pomstili. A ukrutným způsobem pozabíjeli i mnoho dalších mužů, kteří měli tu odvahu říci o Židech pravdu. Na to, děti, musíte vždy myslet. Když uvidíte kříž, vzpomeňte na bezcitnou židovskou vraždu na Golgotě. Myslete na to, že Židé jsou dětmi ďáblovými a vrahy. Vzpomeňte na tuhle říkanku:

Dokud budou Židé žít,
budou protivníky mít.
Za varování před židovskou holotou
často zaplatili krví svou.

Ďasa Žida nechť svět pozná celý
a neřítí se do záhuby.
Nechť svět je opět svobodný,
bez židovské poroby."

„Židovským bohem jsou peníze, a aby je Žid vydělal, dopouští se těch největších zločinů. Nepřestane, dokud nebude sedět na obrovském pytli plném peněz a dokud se nestane pánem veškerého jmění."

Židovským bohem jsou peníze

Liselotte sedí s maminkou u okna. Venku už je šero a vkrádá se podvečer. Maminka již odložila i pletací jehlice. Obě však nepromluví jediného slova. Liselotte se jen zamyšleně podívá z okna.

„Na co myslíš?" ptá se maminka.

„Právě jsem myslela na tátu", odpoví dívka.

„Proč právě na tátu?" ptá se matka udiveně. Liselotte si nejdříve shrne blonďaté vlasy z čela a pak spustí:

„Mami, často myslím na to, jak se pro nás táta musí den za dnem dřít. Už za úsvitu jde do fabriky a domů přichází zase až večer. Tak je to rok co rok. Vydělat peníze je velmi těžké!"

Maminka vzdychne.

„Ano, mé dítě, máš pravdu. Dnes je tomu ale přeci jen jinak. Dříve, když byl otec nezaměstnaný, to bylo teprve zlé. Tři dlouhé roky neměl táta žádnou práci. Tři dlouhé roky nevydělával. Tři dlouhé roky jsme dostávali jen malou podporu. Tatínek byl zoufalý, protože by rád pracoval, ale nebyla pro něj žádná práce. Museli jsme hladovět, jen abychom vůbec mohli pro tebe, Liselotte, koupit mléko. A bez práce byly také miliony ostatních mužů. V dělnických rodinách panovala bída, kterou ani nejde popsat. Ano, dítě, to byly hrozné časy. A na ty časy nikdy v životě nezapomenu. Dnes nám ale dal Adolf Hitler opět práci a chléb. Dnes je potěšení moci znovu pracovat. Pracovat pro náš lid a pro naši vlast!"

Liselotte se směje.

„Ty, mami, víš, co si často přeji? Chtěla bych být bohatá! Velmi bohatá! A svými penězi bych dělala lidi šťastné. Tak bych chtěla pomáhat chudým!“

Maminka poplácá své dítě přátelsky po ramenou.

„To je od tebe pěkné, Liselotte! Ale věř mi, dítě, peníze samotné neučiní člověka šťastným. Znám lidi, kteří jsou i přes své bohatství ti nejchudší lidé. Jsou nemocní; nemocní z blahobytu; nemocní z dobrého a rozmanitého jídla a pití; nemocní z – lenivosti! Už se nemohou smát, neboť mají strach. Strach z toho, že někdo přijde a celé jejich bohatství jim vezme. Strach z toho, že by museli být náhle znovu chudí. Ano, mé dítě – žádnému člověku nezávidím jeho peníze. A vím také, že my jsme šťastnější než nějací milionáři.“

Liselotte kývne a pak řekne:

„Řekni, mami, jak to, že jsou právě Židé tak bohatí? Ve škole nám náš učitel říkal, že jsou na světě tisíce Židů – milionářů. Oni ale přece nepracují, pracovat musíme jen my, Nežidé. Žid pouze obchoduje. Ale z obchodu s hadry, papírem, kostmi, starými oděvy a nábytkem se přece člověk milionářem stát nemůže!“

„Ach, proč by ne!?“ povídá maminka. „Právě těmito věcmi už Židé nabyli obrovského jmění. Za pár feniků obrali Nežidy v nouzi o všechen jejich majetek a poté ty věci znovu s vysokým ziskem prodali. Židům je naprosto lhostejné, jestli jimi podvedení Nežidé zemřou hlady. Židé totiž neznají soucit. Usilují jen o jedno – o peníze. Jakým způsobem ty peníze vydělají, je jim úplně fuk.“

Liselotte pozorně poslouchá a znovu se ptá:

„Mami, jak mohou být Židé tak podlí, bezohlední a tak nesmírně sprostí?“

Matka odpoví:

„Dítě, jedno si musíš zapamatovat: Židé nejsou lidé jako my. Žid je ďábel a ten nezná upřímnost. Ďábel zná jen podlost a zločin. Liselotte, už častokrát jsi četla Bibli. V té stojí jeden citát, jenž kdysi pronesl židovský bůh k Židům. Zní takto:

‚Pohlťte národy planety Země!‘ Víš, co to znamená? Znamená to: Vy, Židé, musíte zlikvidovat všechny národy na Zemi! Zneužijte a vysajte je, dokud konečně nezhynou. Tak zní výklad toho citátu.“

Liselotte zcela zvážní. Ještě to vše nemůže plně pochopit.

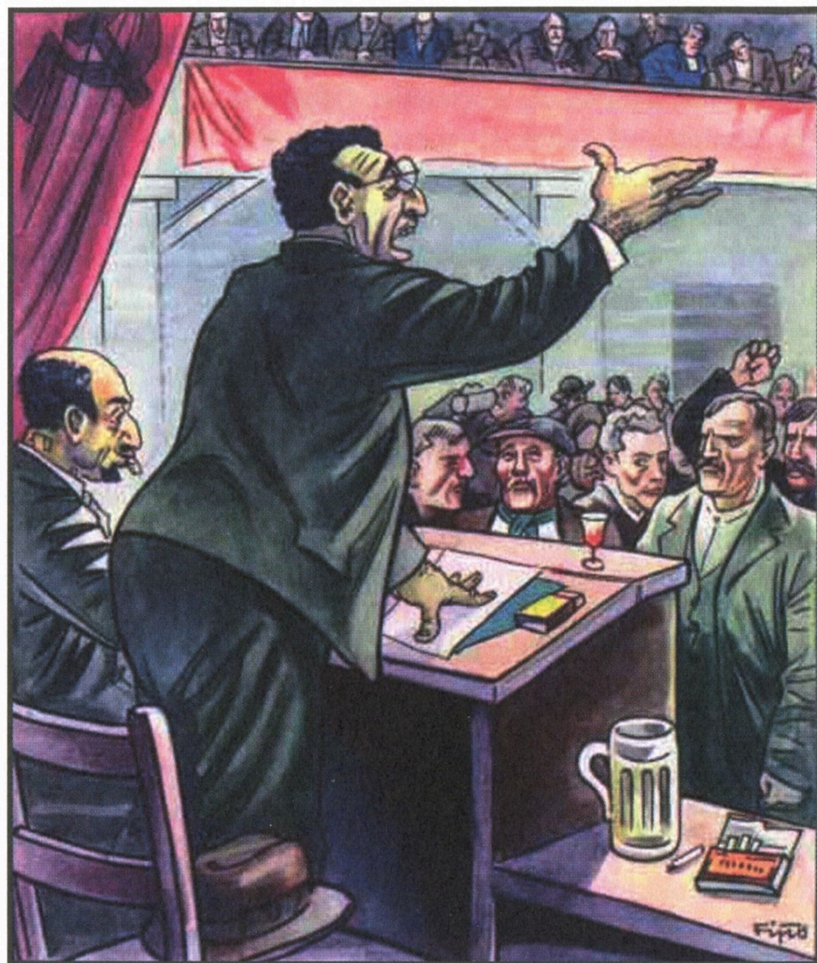
Matka se znovu dá do řeči:

„Ano, mé dítě. Takový je Žid! Židovským bohem jsou peníze!

Aby je Žid vyloudil, dopouští se těch největších zločinů. Nepřestane, dokud nebude sedět na obrovském pytli plném peněz a dokud se nestane pánem veškerého jmění. Penězi nás chce zotročit a zničit. Penězi chce vyhrát vládu nad celým světem. A to vše pár slovy shrnuje jeden citát:

Na světě jediné Židovy hodnoty,
jen jedno jsou: peníze, dukáty!
Podlý byl, lhal a oklamal,
bohatství velké si nahrabal.

Lhostejny jsou mu výsměch a ostuda!
Jedině peníze měl a má za boha!
Penězi doufá, že nás porazí
a získá tak vládu nad Zemí.“

Žid křičel: „Kašleme na Německo. Hlavní je, že se nám vede dobře..."

Jak se dělník Hartmann stal národním socialistou

Hitlerova mládež[1] je na vandru. Vlajkonoš v čele nese hrdě prapor a za ním pochodují Hitlerovi mládežníci. „Levá – pravá – levá – pravá!" A tak to jde pořád dál. Občas si při tom zapějí i svižnou písničku.

Hoši z Hitlerovy mládeže pochodují už dvě hodiny, když dorazí do blízkosti říšské dálnice. Podívají se ke staveništi a dočista zapomenou na zpěv. „Tahle dálnice je něco velkolepého," baví se mezi sebou, „je to ohromující dílo, co tu náš Vůdce vytvořil!"

Vůdce kamarádšaftu[2] si všiml neklidu mezi svými lidmi. Vystoupí tedy z řady a zavelí: „Družino, stůj!"

A pak dá svým kamarádům rozchod.

Hitlerovi hoši jdou ke staveništi, kde se usadí po levé a pravé straně silnice a začnou se bavit s dělníky. Jeden z nich se chlapců ujme zvlášť přátelsky a donese jim polní konvici s pitnou vodou a k tomu půl bochníku chleba. Pak se také posadí a začne se s hochy bavit. Nejprve chlapci musejí říci, odkud přišli a kam pochodují. Pak musí povyprávět, co vše v Hitlerově mládeži dělají, a potom ještě mnoho dalších věcí. Brzy chlapci z dělníka – se kterým se tak dobře baví – dostanou, jak se jmenuje. Jmenuje

1 Hitlerjugend. – pozn. překl.

2 Kameradschaft, ze staršího «Kammergemeinschaft» – označení pro mezilidský vztah ve smyslu solidarity uvnitř dané skupiny – pozn. překl.

se Hartmann. Georg Hartmann!

„Pane Hartmanne," řekne vedoucí kamarádšaftu, „už jsme řekli víc než dost. Teď musíte pro změnu povědět něco vy nám." Dělník si mne hnědý knírek, směje se a pak řekne:

„Dobrá, hoši! Chtěl bych vám něco povyprávět o časech, o kterých nemůžete nic vědět. Tehdy jste totiž byli ještě hodně malí!"

„Ano, to nás nesmírně zajímá!" zvolá mezitím kamarád Richard, zakusujíce se do kousku sedláckého chleba.

Dělník vypráví:

„Tak dávejte pozor, hoši! Už je tomu mnoho a mnoho let. Tehdy jsem byl nezaměstnaný a byl jsem – a to vám teď říkám naprosto otevřeně a upřímně – komunista. Ano! Tehdy jsem byl opravdový, rudoch'. V té době jsem věřil, že Hitler je nepřítel dělníků. Věřil jsem všemu, co stálo v rudých listech. Nevěděl jsem, že to byli právě Židé, jež nás, dělníky, poštvávali. Netušil jsem, že to Židé takhle chtěli, že sužovali německý národ. Neměl jsem ponětí, že jsou Židé nepřáteli každého suverénního státu!"

„Ale my to víme!" zvolá mezitím znovu malý Richard. „Slyšíme to téměř každý den v Hitlerjugend a ve škole!"

Vedoucí kamarádšaftu se rozzlobí.

„Richarde, zavři klapačku a nech dál mluvit pana Hartmanna!"

Dělník se usměje a pokračuje ve vyprávění.

„Ano, hoši, tak tomu bylo dříve. Věřil jsem právě těm štváčům národa a neměl jsem tušení, co s námi ti podvodníci mají v úmyslu. Jednoho dne se ale vše obrátilo. Stalo se to tak: V hostinci ‚U slona' svolali komunisté shromáždění – já jsem tam byl samozřejmě také. Mluvili k nám dva řečníci. Prohlédl jsem si ty pány trochu pozorněji a všiml jsem si, že oba dva jsou Židé. Poprvé jsem se zamyslel. A jak ten Žid mluvil stále o Rusku a pořád opakoval, jak je to tam nejkrásnější, tak jsem se rozhněval. Během jeho řeči jsem zakřičel: ‚Proč stále mluvíte jen o Rusku? My jsme přece němečtí dělníci! Přesně tak! Jsme Němci! Chceme slyšet něco o Německu, ne o Rusku!'"

„Výborně!" vykřikne znovu Richard.

„Ticho!" zavelí vedoucí kamarádšaftu a párkrát se na chlapce zle podívá.

Pan Hartmann vypráví dál.

„To, co jsem ale zažil, v životě nezapomenu. Za mnou pokřikovali pobouření kamarádi, svírajíce pěsti. Ovšem ten Žid, jehož jsem svým zvoláním přerušil při projevu, se ohromně rozzuřil. Okřikl mě, nazval mě ‚hlupákem', jenž věci nerozumí, a nakonec řekl: ‚Kašleme na Německo! Německo ať klidně chcípne! Hlavní je, že žijeme a že se nám vede dobře!' – To už mi stačilo. My dělníci jsme se měli stát vlastizrádci. Měli jsme spolupracovat se Židy, aby Německo zaniklo. Já jsem se ale vlastizrádcem nikdy stát nechtěl. Ne! Obrátil jsem se ke stále hulákajícímu Židovi zády a bez jediného slova jsem schůzi opustil. A tři další kamarádi mě následovali. Následující noci jsem nemohl zamhouřit oka a až do brzkého rána jsem byl vzhůru. Potom jsem si ale uvědomil, co mám udělat – vystoupil jsem z komunistické strany a později našel cestu k Adolfu Hitlerovi. A říkám vám: U Hitlera zůstanu tak dlouho, jak budu naživu. Dnes už Židy znám. Vždy budu myslet na píseň, kterou zpíváme v naší tovární družině[3]:

Chceš-li být mocný, národe,
drž vždy pevně pohromadě.
Neb stávky, vzpoury, třídní boj,
jsou všech národů popravčích voj.

Toto trápí celý svět
po mnoho, mnoho stovek let.
Mír na světě bude jen,
bude-li od Židů osvobozen."

3 Werkschar – uniformované skupiny členů Deutsche Arbeitsfront (Německá pracovní fronta), jež měly coby «světonázorové styčné oddíly» NSDAP na starost duševní formování pracovních sil ve firmách a hospodářských subjektech v národně socialistickém smyslu. Členství bylo dobrovolné, bylo však atraktivizováno lepšími karierními vyhlídkami. – pozn. překl.

„Lidé říkají o nás Židech, že šidíme ostatní.
Že prý lžeme a podvádíme, ale na tom není ani slova pravdy.
My, Židé, jsme ti nejslušnější lidé, kteří existují."

Existují slušní Židé?

U stolu štamgastů v hostinci ‚U černého orla' sedí čtyři muži: Dělník, sedlák, tesař a Žid. Žid se jmenuje Salomon. Zaplatil ostatním pivo a myslí si, že teď má jako jediný právo mluvit a neustále ostatním něco namlouvá. Zrovna mluví o Židech – o Židech, jež jsou čestní, zdatní, rozumní a kteří by nikdy nikomu neuškodili.

„Lidé říkají o nás Židech, že šidíme ostatní. Že prý lžeme a podvádíme, ale na tom není ani slova pravdy. My, Židé, jsme ti nejslušnější lidé, kteří existují", povídá Salomon.

Tesař ovšem kroutí hlavou a řekne:

„Ne, můj drahý Salomone. To mi nenamluvíš. Znám totiž Židy, jsou těmi největšími podvodníky pod sluncem. Jen si vzpomeň na obchodníka s dobytkem Rosenfelda! To, jak podvádí sedláky a jak s nimi vždy vymete, to jen tak někdo nedokáže. Vzpomeň na židovského prodejce Löwenberga! Již třikrát zbankrotoval a napálení byli vždy jen poctiví Nežidé. Vzpomeň na zastavárníka Isidora, toho proradného lichváře! Kdyby měl pykat za neštěstí, jež napáchal, tak by do konce života nevyšel z káznice!"

Žid zneklidní a hledá výmluvy.

„No, ano, to jsou ovšem výjimky. Tak praví i jedno přísloví: Výjimka potvrzuje pravidlo. A něčeho tak strašného, jak jsi právě řekl, tesaři, ničeho tak strašného se ti tři také nedopustili.

Přeháníš!"

Vtom se do rozhovoru vmíchá i sedlák.

„Tesař má pravdu", řekne. „Znám totiž ještě více těchto výjimek. Znám Žida Schlesingera, ten byl před soudem za krádež. Znám Žida Oppenheima – složil křivou přísahu. Znám Žida Schmulewitze, jenž pašoval peníze do zahraničí. A znám i Žida Weila, který sedí v káznici za vraždu!"

Salomon se rozčílí. Zaplatil přece pivo a teď si musí od lidí vyslechnout takové řeči.

„Mluvíte hlouposti!" zakřičí Žid. „O slušných Židech ale neřeknete nic – a že slušných Židů je. Nejsem snad já slušný Žid? Nebyl jsem snad za války na frontě? Nebránil jsem snad svoji vlast? Neudělal jsem nic dobrého pro chudé? A nezaplatil jsem vám snad pivo, vy drzouni, vy hloupí gójové?"

Hostinec rázem úplně ztichne. Nikdo nic neříká. A vtom dělník vstane ze židle. Dosud mluvil jen málo, teď však teprve spustí. Hodí Židovi minci.

„Tak, můj milý Salomone, teď jsme vyrovnáni. Tady máš zpět své peníze. Necháme si od tebe platit, ale rád bych ti teď řekl pravdu. Co že jsi to právě řekl? Že jsi byl na frontě a bránil Německo? Ty lháři, ty ubožáku! Nikdy jsi neslyšel ani padnout výstřel. Vyhýbal ses tomu! Byl jsi příliš zaměstnaný, když ses doma věnoval šmelině. Pak jsi byl u ‚rudých' a křičel jsi:, Pryč s Německem! Ať žije světová revoluce!' A to chceš být slušný Žid? Ne, můj milý. Slušní Židé neexistují – každý Žid je stejný podvodník jako ten předešlý. A jestli teď řekneš ještě slovo, tak...!"

Víc už dělník říkat nemusí. Salomon popadne svůj klobouk a uhání z hostince jako ďas. Všichni lidé se smějí.

„Pěkně jsi mu ale nahnal," povídá hostinská dělníkovi. „Škoda, že už je pryč, také bych mu bývala něco pověděla. Řekla bych mu jedno pořekadlo:

Častokrát setkáváš se s pohádkou,
jak bodří prý Židé jenom jsou.
Penězi rádi podarují chudé,
jsou to prý úplní andílkové.
Čistý jak anděl má být Žid?
Takové pohádce nevěřit!
A kdože tu bajku napsal nám?
Stejně jako vždy Žid sám."

„Kdo bojuje proti Židovi, ten zápasí s ďáblem." Julius Streicher

Bez řešení židovské otázky nebude osvobození lidstva

Pimpfové[1] z Jungvolku[2] jsou pyšní na své černé uniformy.

„Jsme opravdoví Hitlerovi muži!" pravili Pimpfové. I když to s těmi „muži" není zas až taková pravda, tak v jednom přeci jen pravdu mají – Pimpfové jsou Hitlerovi věrni na život a na smrt. Jsou občas také trochu prostořecí. Například když spatří chlapce z Hitlerjugend, tak říkávají: „No tohle, ten už je přece příliš starý!" To ovšem není v žádném případě myšleno zle. Nikoli! Právě naopak! Když na to přijde, tak Pimpfové a hoši z Hitlerovy mládeže drží spolu jako ocel a železo. Například: Pimpfové Konrad a Anton jsou nejlepší kamarádi Ericha, člena Hitlerjugend – a to má také svůj důvod. Erich ve svém životě viděl už hodně. Již dvakrát byl na říšském stranickém sjezdu v Norimberku a jednou byl v hlavním městě hnutí, v Mnichově. A o svých zážitcích umí tak pěkně vyprávět! Oba Pimpfové mu rádi naslouchají a vždy se těší z toho, když za nimi Erich přijde.

Také dnes jsou ti tři znovu pohromadě a společně kráčí ulicemi města. Erich z Hitlerovy mládeže vypráví a Pimpfové napjatě poslouchají.

1 Označení příslušníka národně socialistické mládežnické organizace, tzv. Deutsches Jungvolk (DJ) – pozn. překl.

2 Deutsches Jungvolk, česky Německý dorost – mládežnická organizace přímo podléhající Hitlerjugend, sdružovala mladší děti okolo 10–14 let – pozn. překl.

„Tak pozor, kamarádi! 9. listopadu minulého roku jsem byl v Mnichově a zažil jsem pamětihodný vzpomínkový pochod starých bojovníků ke cti padlým u Feldherrnhalle[3]. To bylo něco úchvatného. Uprostřed svých věrných pochodoval Vůdce – jeho obličej byl zcela vážný. Myslel na kamarády, kteří tenkrát svou věrnost zpečetili krví. Vedle Vůdce pochodoval polní maršál Hermann Göring, jenž byl tehdy u Feldhernnhalle těžce raněn. Dále jsem viděl říšského ministra Dr. Goebbelse, Fricka, Rusta. Pak říšského vedoucího Rosenberga, Ammana, Schwarze, našeho říšského vedoucího mládeže Schiracha a mnoho dalších starých bojovníků. Před Vůdcem nesli krvavý prapor[4], jenž byl vysvěcen 9. listopadu 1923. A před krvavým praporem pochodoval muž, který byl v roce 1923 rovněž v přední linii: Julius Streicher[5]."

„Ano! Toho všichni známe!" zakřičí Pimpf Konrád. „Je nepřítelem Židů, a proto jej Židé taky tak nenávidí."

„Máš pravdu," řekne mládežník. „Židé nenávidí a uráží jen ty, z nichž mají největší strach – a Streichera se bojí."

Pimpf Anton doteď ještě nic neřekl. Náhle se ale zastaví, popadne své kamarády za paže a táhne je za sebou. Zastaví se před poutačem a začnou si pročítat obrovský plakát, na kterém stojí:

3 Klasicistní lodžie nacházející se na jižním konci Odeonsplatzu v Mnichově, k níž 9. listopadu 1923 pokojně pochodovali národní socialisté při tzv. Pochodu k Feldherrnhalle (poválečnou propagandou hanlivě označovaném také jako «Pivní puč»), který tehdy násilně zhatila policie: 16 mužů SA bylo policisty zastřeleno. Po roce 1933 se Feldherrnhalle stala poutním místem – pozn. překl.

4 Blutfahne – prapor s hákovým křížem, jenž byl během Pochodu k Feldherrnhalle potřísněn krví padlých a raněných mužů SA. Později sloužil jako artefakt, s nímž národní socialisté mj. posvěcovali standarty – pozn. překl.

5 Julius Streicher byl národně socialistický politik a publicista. Byl zakladatelem, vlastníkem a vydavatelem známého listu Der Stürmer. V tzv. «Norimberském procesu» byl spojenci «odsouzen» k trestu smrti – pozn. překl.

Projev Julia Streichera ve Volkshalle na téma:

„Židé jsou naše neštěstí!"

„Tam půjdeme!" jásá Konrad, „už tak dlouho ho chci slyšet mluvit."

„Jednou jsem ho slyšel řečnit na shromáždění před dvěma lety", ozve se Erich.

„Pověz nám o tom!" prosí oba Pimpfové. Hoch z Hitlerjugend začne vyprávět:

„Shromáždění bylo přelidněné. Bylo tam několik tisíc lidí. Jako první Streicher zmiňoval zkušenosti z válečných let a ohromnou realizaci Hitlerovy říše. Poté přešel k řečnění ohledně židovské otázky. To, co říkal, bylo tak jasné a jednoduché, že jsme mu dokonce i my kluci rozuměli. Stále vyjmenovával příklady ze života. Jednou mluvil tak legračně a dělal žerty, že jsme se všichni museli smát, pak mluvil zase zcela vážně, načež bylo v sále takové ticho, že by člověk slyšel spadnout špendlík na zem. Mluvil o Židech a jejich odporných zločinech, o největším nebezpečí, jež představuje Židovstvo celému světu:

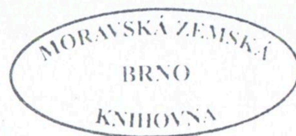
‚Bez řešení židovské otázky nebude osvobození lidstva!'

Zvolal směrem k nám a všichni jsme mu rozuměli. A jakmile ke konci pronesl směrem k Vůdci ‚vítězství zdar', tak jsme s obrovským nadšením propukli v jásot. Tehdy mluvil Streicher dvě hodiny.

Nám ale přišlo, jako by to bylo jen několik málo minut. Ano, moji drazí přátelé! Na to shromáždění budu vždy vzpomínat. A také nezapomenu na skandování, jež jsme na konci toho shromáždění slyšeli:

Z Hitlerova Německa teď zní
do celého světa volání:
Z rukou Žida se vymaňte,
vlast a národ zachraňte!

V židovských okovech lidstvo se probudí
a sezná, že jen Německo jej zachrání!
Německý duch a německý ráz
celý svět uzdraví zas."

Tato ilustrovaná dětská kniha, dle originálního podtitulu „pro mladé i starší“, je klasické antisemitské dílo německé nacionálně-socialistické osvěty. V roce 1938 jej ve svém nakladatelství „Der Stürmer“ vydal jeden z nejaktivnějších kritiků Židovstva své doby Julius Streicher. Ležérní formou dětem například radí, jak poznat Žida: „podle odporného, nasládlého zápachu“, anebo dle pohledu, který „je číhavý a bodavý. Už na očích mu člověk okamžitě pozná, že je to špatný a prolhaný člověk.“ Nesmlouvavě autor zkomponoval taktéž básně, kterými zakončuje každou jednotlivou kapitolu.

Vražda, zlodějna a lhaní,
krádež, podvod, švindlování;
To vše Žid může, to vše Žid smí,
i židovské dítě dobře ví,
že v Talmudu psáno je,
co Žid nenávidí a miluje,
jak má smýšlet a jak má žít,
v Talmudu se dozví Žid.

Kvůli svému břitkému antisemitismu byla *„Jedovatá houba“* i tehdejšími německými elitami přijímána různě: vedením strany vychvalovaná, některými špičkami SS naopak klasifikovaná jako „mládež ohrožující“. Z dnešního pohledu může být bezesporu považována za učebnicový příklad protižidovské agitace. Kniha byla každopádně příležitostně používána i jako učebnice na školách. Dnes ji zájemce v antikvariátu nepořídí levněji než za 1 300 Eur!

gm guidemedia

ISBN: 978-80-88021-09-4

1938

JEDOVATÁ HOUBA

gm